

Andrew Murray

Alázat

Originally published in New York: Anson D. F. Randolph & Co. 1895

Currently in the public domain

Language updated by Ted Hildebrandt, 2010

© Hungarian translation, Pápai Ernő

puritankonyvek@gmail.com

2013

Tartalomjegyzék

Bevezetés

Az alázat – a teremtés dicsősége

Az alázat – a megváltás titka

Az alázat Jézus életében

Az alázat Jézus tanításaiban

Az alázat Jézus tanítványaiiban

Az alázat a mindennapi életben

Az alázat és a szentség

Az alázat és a bűn

Az alázat és a hit

Az alázat és az én megöklése

Az alázat és az öröm

Az alázat és a felmagasztalás

Bevezetés

Az alázat egy olyan téma, amelyet nem gyakran érintenek még keresztyén körökben sem. Mi hát az alázat?

Egyesek azt állítják, hogy mindenekelőtt a mi bűnösségünk készítet minket alázatra. Tehát, „szükséges” - e, hogy időről időre bűnbe essünk azért, hogy valóban alázatosak legyünk, és meg is maradjunk abban? És amúgy is, képesek vagyunk-e arra, hogy alázatosabbá váljunk? Lehet, hogy az igazi alázat lényege az önmagunkról való lemondásban és az önmagunk megalázásában keresendő, mint ahogyan azt egyesek gondolják?

Tartok attól, hogy vallásos életünk sosem éri a teljes felnőtt korúságot, ha nem ismerjük meg, mit jelent alázatos szívűeknek lenni.

Az első, az a vágy, hogy visszatérjünk abba az állapotba, amelyben az ember a bűneset előtt volt. Most azzal csak az angyalok, és Jézus, az Isten Fia rendelkezik.

A másik ok, a bűneset utáni helyzetünk. Az élet arra kényszerül, hogy úgy állítsa az embert a Teremtő elé, ahogyan ez az Ő teremtményéhez illik.

Végül pedig, a harmadik ok, Isten kegyelmének magasztossága. Mivel arra tanít minket, hogy az alázat tökéletességre, boldogságra, és az Úr előtt való megalázkodásra vezet bennünket, mikor belemerülünk az Ő kegyelmének magasztos folyamába.

Egyedül az alázat ad lehetőséget nekünk arra, hogy megismerjük, hogy számunkra, teremtett lények számára, nincs természetesebb, szebb, és hatalmasabb dicsőség annál, hogy semmivé váljunk azért, hogy Isten váljon mindenné a számunkra. Nagyon gyakran megfélemlítettünk valamiről: hogy nem a bűn sarkall minket az alázatra, hanem a kegyelem! Csak mikor lelkünk elkezd elmélkedni arról a csodálatos dicsőségről, amely Teremtőként és Megváltóként Istent illeti meg, csak akkor akar Előtte megalázkodni, és legalázatosabb formát felvenni. Az ember csak akkor szabadul meg saját magától, és csak akkor csendesül el benne minden szomorúság.

Ebben a könyvben arra szerettem volna felhívni a figyelmet, hogy az alázat illik hozzánk, mint teremtett lényekhez. Nemcsak azért állok meg ennél a ténynél, mert elengedhetetlenül fontosnak tartom azt lelki életünk fejlődése érdekében, hogy kifejezzük az

alázat különböző aspektusait annak során, hanem azért is, mert Jézus az alázat tekintetében példa előttünk, akkor meg kell értenünk, hogy mire van alapozva ez az alázat. Vele közös álláspontot kell elfogadnunk, hogy a Reá való hasonlatosságunk képes legyen növekedni. Csak akkor, ha mi valóban megalázkodunk az Úr Isten és az emberek előtt, és az alázat öröme válik – csak akkor ismerjük és tudjuk meg, hogy az nemcsak a bűn feletti csüggedés következménye, hanem hogy éppen benne van elrejtve Krisztus valódi szépsége és a menny boldogsága.

Jézus, Aki bement az Ő dicsőségébe, szolgálai formát vett fel, és maga jelentette ki: „aki nagyra akar lenni közöttetek, az legyen szolgátok” (Mk. 10: 43), a saját életével jelképezte azt a mélységes igazságot, hogy semmivel sem kerülhetsz közelebb Istenhez és a mennyhez annál, hogy engedelmes szolgáló vagy. Az a hű szolgáló, aki tisztában van saját helyzetével, és igazi örömet talál a gazdájáról való gondoskodásban. Az alázat – valami sokkal mélyebb dolog, mint a bűn megbánása, – valójában az nem más, mint a Jézus életében való részvétel. Csak ezen keresztül vagyunk képesek, mi, emberek, elérni valódi nemes lelkűségünket és kegyességünket. Ha jó szolgálóknak bizonyulunk, akkor azt a rendeltetésünket töltjük be, amelyet be kell töltenünk, mint Isten képére teremtett teremtményeknek.

Mikor hátra tekintek saját hitbeli tapasztalataimra vagy mikor Jézus Krisztus Egyetemes Egyházát szemlélem, csodálat kerít hatalmába, hogy csak olyan kevesen törekszenek az alázatra, mint Jézus tanítványainak olyan megkülönböztető és megkérdőjelezhetetlen ismertetőjelére. A tanításokban és az életben, az emberekkel való mindennapi érintkezés során, vagy a nyilvános szereplésekben, valamint a keresztyénekkal való szorosabb eszmecsereben, a Krisztus dolgában való részvételben – nagyon sok bizonyítékát találjuk annak, hogy az alázatra abszolút nem úgy tekintenek, mint a legfőbb jótéteményre, és minden áldás forrására. Pedig éppen az alázat elérése az elengedhetetlen feltétele a Jézus Krisztushoz való hasonlatosságnak.

Szomorú, de nagyon gyakran még a szentségre törekvő keresztyének között is, a szentség utáni vágy korlátozott, és sajnos, csak a szavak szintjén jut kifejezésre. Óvatosságra int, hogy a szentség kívánása nagy ritkán párosul az alázat még mélyégsébb kívánásával. Ezért előttünk, mint keresztyének előtt az a feladat áll, hogy újból alázatot és szerénységet tanúsítsunk, mint amelyek ennek fő jellemzői, amelyek által a világ megismeri azokat, akik Isten Bárányának szerény és alázatos követői.

Az alázat – a teremtés dicsősége

„Leborul a huszonnégy vén a trónuson ülő előtt, és imádja az örökkön-örökké élő; koronájukat is leteszik a trónus elé, és ezt mondják: „Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség, a tisztesség és a hatalom, mert te teremtettél mindent, és minden a te akaratodból lett és teremtett” (Jel. 4: 10-11).

Mikor Isten megteremtette a világot, a teremtménynek részt kellett vennie az Ő tökéletességében és szentségében, kifejezve az Ő szerelmének nagyságát, bölcsességét és erejét. Isten meg akarta mutatni magát az Ő teremtményeiben, rendelkezésükre bocsátva saját dicsőségéből és jóságából annyit, amennyit képesek elhordozni. Az Ő terve azonban nem abban állt, hogy a teremtményeinek valami olyasmit adjon, ami felett teljes mértékben hatalommal bírnának, vagy a magukénak tudhatnák, hogy ez által függetlenítsék Tőle magukat. Nem semmiképpen! Az örökkévaló, örökké jelenlevő, örökké munkálkodó Isten minden teremtményének létezését az Ő Igéjének mindenhatóságával tartja fenn. Ezért a teremtmények kapcsolata Istennel csak az állandó, határtalan, és mindent átfogó függőségben mutatkozhatott meg.

Isten, Aki mindent az Ő ereje által teremtett egyszer, minden pillanatban ugyanazzal az erővel tart fenn mindent. Az embernek elég saját eredetére és származására gondolnia, hogy megértse, mi mindennel tartozik az Istennek. Az ember legfőbb gondja, az ő legnagyobb jótéteménye, az ő legnagyobb boldogsága most és az örökkévalóságban az, hogy olyan üres edény legyen, amit Isten betölthet, és akiben munkálkodhat az Ő ereje és kegyelme által. Isten nem egyszer s mindenkorra adja az életet, hanem minden pillanatban újból megajándékoz vele az Ő mindenhatóságának folytonos cselekvése által. Az alázat, mint az Istentől való teljes függőség állapota, a legfontosabb kötelessége a teremtett lénynek, az ő legnagyobb jótéteménye, sőt minden áldás forrása.

A büszkeség pedig, mint az alázat elvesztésének eredménye, éppen ellenkezőleg, minden gonoszság és bűn gyökerét képezi. Mikor az angyalok büszkén elteltek saját ábrázatukkal, akkor ellentmondtak az Istennek való engedelmességnek, fellázadva Ellene, és ily módon, elveszítették az Isten előtti kiváltságos helyzetüket. A Fény birodalmából és az Isten jelenlétéből kivették a mélységes sötétségbe. De ez még nem minden: a büszkeség mérgét – olyanná válni, mint Isten – a Sátán, a ravasz kígyó, őszüleinke szívébe is beoltotta, amitől ők elveszítették magasztos helyüket a mennyben, és abban a szegénységbe zuhantak, amelyben most is leledzik az emberiség. Vajon ez nem nyilvános és megkérdőjelezhetetlen jele annak, hogy a büszkeség, és mind a mennyben, mind a földön való felmagasztalás – nem más, mint a pokolba vezető forrás, út, és kapu?

Mindebből azonban az következik, hogy a mi üdvösségünk egyedül az elveszített alázat által képes megújulni, mint az Istennel való kapcsolat elsődleges és helyes viszonyulása. Jézus azért jött, hogy újjáélessze a földön az alázatot, újból nekünk tulajdonítsa azt, és ily módon megváltson minket; ennek érdekében alázta meg magát, hagyta ott isteni dicsőségét, és lett emberré. Az az alázat, amit Benne látunk, nemcsak a mennyben tölti be Őt, hanem elhozta Őt közénk, a földre is. Ő itt „megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig” (Fil. 2: 8). Az alázat az Ő halálát végtelen értékkel töltötte meg, amelynek köszönhetően Jézus halála a mi üdvösségünk forrásává vált. Az az üdvösség, amivel Ő most minket megajándékoz, – nem más, mint az Ő saját életének nekünk tulajdonítása. Az Ő halála. Az Ő gondolkodásmódja. Az Ő lelkének és az Ő alázatának viszonya Istennel szemben. Jézus a bukott ember helyébe állt, és saját életével töltötte be tökéletes alázattal azt, amire Isten az embert, mint teremtményt rendelt. Az Ő alázata – a mi üdvösségünk. az Ő üdvössége – a mi alázatunk.

Ezért minden megváltott ember életében látszania kell a bűntől való szabadulásnak, és az ember elsődleges állapotának helyreállítása: az Isten és az emberekkel való minden kapcsolatukat át kell hatnia az alázatnak. Alázat nélkül nincs hitbeli meggyőződés, nincs igazi szeretet, öröm és erő, nem lehet valóban Isten közösségében és jelenlétében lenni, képtelenség nélküle megtapasztalni Isten kegyelmét, és az Ő Lelkének erejét. Egyedül az alázat talaján nőnek ki a kegyelem ajándékai. Az alázat hiánya – elégséges magyarázat minden gyengeségre és helytelen lépésre nézve, mivel az alázat nem pusztán egy az ajándékok vagy jótétemények közül, mert egyedül az képes minket helyes viszonyba hozni Istennel, és nyissa meg Előtte a cselekvés szabadságát.

Isten értelmes lényeknek teremtett minket, vagyis olyanoknak, akik számára szükséges helyesen értelmezni valamilyen parancsolat lényegét vagy feltétlen szükségességét, hogy készek legyünk annak betöltésére. Az alázatra való felhívásnak a keresztyének körében kevés figyelmet szenteltek, annak lényege és jelentősége csak kis mértékben volt tanulmányozva. Az alázat nem valami olyasmi, amit ajándékként tudnánk Isten elé hozni; ez csak saját semmisségünknek az elismerése. Akkor születik, mikor egyetértünk azzal, hogy Isten valóban, – minden. Ily módon felfedezzük Isten útját, amire nekünk mindegyikünknek rá kell állnunk. Mikor a teremtmény minden erejével és értelmével elfogadja ezt a pótlólagos fennköltiséget, olyan edénnyé válik, amely megtöltetik, és amelyben isteni élet munkálkodik, és amelyben képes megmutatkozni az Ő dicsősége. Akkor meg fogjuk látni, hogy az alázat – pusztán egyetértés azzal, hogy bizonyos nekünk, teremtett lényeknek, tetsző állapotot elfogadunk, és Istent az Őt megillető helyre helyezzük.

Azoknak a keresztyéneknek az életében, akik komolyan keresik az szentséget, az alázatnak legfontosabb ismertetőjelüknek kell lennie, ami egyben boldogságukat is jellemzi. De éppen azok az emberek veszik észre és kritizálják őket ezért, akik a külsőségekre adnak, és akikből ezek a tulajdonságok hiányzanak. Vajon mindez nem attól van-e, hogy az alázat sosem foglalta el a keresztyén életben és tanításban azt a magasságos helyet, amely őt megillette volna? És, a maga nemében, nem annak az igazságnak a háttérbe szorításából fakad, hogy, a bűnön kívül létezik egy másik, még fontosabb motívum az alázatra nézve? Hisz éppen a legnagyobb szenteket és angyalokat jellemzi a legmélységesebb alázat. Példájukon keresztül azt látjuk, hogy a legcsodálatosabb és legmagasztosabb alázat az Istennek, teremtményként való örömteli engedelmségből áll. Az Istennek való feltétel nélküli bizalom ad Neki szabadságot a cselekvésre az élet minden területén – ez a titka a tökéletes nyugalomnak és a teljes boldogságnak.

Meg vagyok győződve, hogy sok keresztyén osztozik tapasztalatomban: ismerhetjük már hosszabb ideje az Urat, és nem ismerni az a szerénységet és alázatot, amelyek ilyen nagymértékben meghatároznák Krisztus természetét. Az alázat nem valami magától érthető dolog; saját vágyakozásunk, imádságunk, hitünk, és gyakorlati életvitelünk tárgyává kell azt tennünk. Az evangéliumi történetekben láthatjuk, hogy milyen gyakran és mélyrehatóan próbálta Jézus elmagyarázni az Ő tanítványainak az alázat fontosságát. De milyen nehezen és milyen hosszan munkával értették meg mindezt!

Ezért már fejtegetéseink legelején el kell ismernünk, hogy az ember számára semmi sem természetesebb, de emellett mégis mennyire elrejtett, alattomos, terhes, és veszélyes dolog számára a büszkeségnél! Tudatosulnia kell bennünk annak, hogy csak nagyon határozott és

következetes törekvéssel tudjuk betölteni Isten akaratát, és mennyire szükségünk van ehhez az alázat kegyelmére! Ezért minden pillanatban Urunk jellemére kell tekintenünk, hogy szíveink betöltekezzenek az Ő megaláztatásának és az Ő alázat iránti szeretetének csodálatával. Hisszük, hogy Jézus Krisztus maga adja nekünk a kegyelmét, és az Ő csodálatos életét, ha mi alázatos szívvel elismerjük büszkeségünket és azt, hogy magunktól képtelenek vagyunk megszabadulni tőle.

Az alázat – a megváltás titka

„Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt: mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig” (Fil. 2: 5-8).

A fa képtelen a növekedésre, ha nincs összeköttetésben azzal a gyökérrzel, amelyből kinőtt; míg él, csak azt az életet képes élni, amely magból fakad. Ha ebben a világban a bukott emberre tekintünk, akkor világossá válik számunkra, mennyire elengedhetetlenül szükség van arra a megváltásra, amit Jézus Krisztus szerzett meg a számunkra.

Mikor a Sátán, aki egykor a legfényesebb volt az angyalok közül, határtalan büszkeségében fellázadt Isten ellen, az ő lényé teljes mértékben megváltozott, és le lett vetve a mennyből. Akkor lázadása segítségével megpróbálta ellenállásra buzdítani az első emberpárt is, megfertőzve őket a büszkeség mérgével.

Ennek következtében a Teremtővel való közösség megromlott. A méreg mélyre hatolt az első emberpár szívébe, és kiirtotta a természetes alázatot, és az Istentől való függést, Aki maga a fény, a szeretet, és az örök élet egyedüli forrása. Az Istennel való biztonságos és örökkévaló áldott állapot helyett az ember elmerült abba a gonoszságba, amit a Sátán szabadított rá erre a világra; az első emberpár élete, ahogyan az őket követő nemzedékek is, a legrettenetesebb méreggel fertőződött meg – az ördögi büszkeség ősbűnével. Ennek a világnak a nyomorúsága, háborúi, vérontásai, ambíciói, önzései, hitelenségei, irigységei és megkeményedése, más egyéb mindennapi keserűséggel együtt – mindez a mi, és mások életében is a pokoli büszkeség végterméke.

Éppen a büszkeség miatt vált szükségessé az üdvösség: elsősorban saját büszkeségünktől kell megmenteni minket. Felfogásunk az üdvösség szükségességéről attól függ, hogy mennyire ismertük meg annak a gonoszsággal telt erőnek a természetét, amely egykor elburjánzott egész lényünkben.

A fa képtelen a nélkül élni, hogy ne lenne kapcsolatban a gyökérrzel. Istentől elszakítva, ki vagyunk szolgáltatva a Sátán étvágyának. Isten ellenes lázadásának romboló ereje minden nap, minden órában tevékenykedik, minden pillanatban az egész világon. Az emberek miatt

szenvednek, félnek tőle, harcolnak vele, futnak előle, de ennek ellenére még mindig nem értik, honnan származik, és miért olyan erőtlenek vele szemben.

Nem meglepő, hogy az emberek nem tudják, hogyan győzzék le a büszkeséget: hisz minden erejének forrása abban a rettenetes lelki hatalomban van, amely a bűnesettől körbevesz és bennünk van! Még ha mi el is ismernénk és meg is siratnánk a lényünk részét képező büszkeséget, még akkor sem szabadna elfelejtenünk, hogy mindez a Sátántól származik. Ez, igazság szerint, kétségeket ébreszt bennünk arra nézve, hogy a büszkeséget le lehet győzni és saját erőnkől el lehet pusztítani, emellett azonban, világosabbá válik számunkra annak az isteni, mindenható személyiségnek a jelentősége, Aki egyedülként képes megszabadítani minket – az Isten Bárányának, a Megváltó Jézus Krisztusnak jelentősége. Saját magunk és a büszkeség ellen vívott eredménytelen küzdelmünk még reménytelenebb, mikor a sötétség ama rettenetes hatalmára gondolunk, amely előttünk ágaskodik. Saját erőtlenségünk felett érzett csüggedésünk azonban felkészít minket arra, hogy végül is, utat nyissunk egy másik erőnek, új életet kezdünk, és abba a mennyei alázatba kapaszkodjunk, amelyet Isten Báránya hozott el számunkra. Csak így lehet legyőzni a Sátánt.

A fa nem nő elszakítva az ő gyökérzetétől. Ahogyan az első Ádámot és annak bukását szemlélve, képesek vagyunk általa felismerni magunkban a bűn erejét, úgy kell a második Ádámra, és az Ő erejére tekintenünk: egyedül Krisztus képes megszerezni számunkra azt az alázatos életet, amely minden büszkeségnél erősebb. Jézus élete – valóságos élet, erősebb és megbízhatóbb mindennél, amit mi Ádámtól örököltünk. Csak erősen Krisztusba kell gyökereznünk, Benne élünk, és Általa növekednünk, Aki a mi Főnk. Az Isten Fiának emberré válása által, közénk jövő isteni élet – az a gyökér, amely tart, táplál minket, és növekedést ad számunkra. Csak hinnünk kell ebben az életben, szemlélnünk kell azt, és alázatosan meg kell nyílnunk előtte, és az vár minket, hogy megragadjon minket és más emberré formáljon bennünket!

Nagyon fontos megtanulni Krisztus egyediségének helyes látását, azt, hogy mi jellemzi Őt, mint Megváltót, és mi az Ő személyiségének lényege. Itt csak egy válasz lehetséges: ez a vonás pedig – az alázat. Mit is takarhatna mást az Ő teste öltése, az Ő megüresedése, szolgálai formája, mint magát a mennyei alázatot? Mi az Ő élete ezen a földön, ha nem maga az alázat? „Megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig”. Mi lehetne más az Ő feltámadása, mennybe menetele, és dicsősége, mint a trónra ültetett és megkoronázott alázat? „Megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé”. Az Ő teste öltésében, földi életében, szenvedésében és halálában, abban, hogy Ő az Isten jobbára ült – mindebben nem látunk mást, csak alázatot. Krisztus – maga az Isten felénk való alázata, amely megjelent közöttünk emberi formában. Az örökkévaló szeretet elpusztította magát, és a szerénység és irgalom köntösét öltötte magára, hogy megnyerje szíveinket, szolgáljon nekünk és megváltson minket. Isten kegyelmének és Jézus szerelmének köszönhetően, Krisztus jótevője, segítője és szolgálja mindenkinek, azzá az alázattá vált, amely lakozást vett az emberben. Jézus még a trónuson is Istennek szerény és alázatos Báránya marad.

Mivel ilyen a fának a gyökere, annak lényegének meg kell mutatkoznia minden kis ágacskában, minden egyes levélben, és minden egyes gyümölcsben. Mivel az alázat meghatározó szerepet foglal el Jézus személyiségében, és mivel éppen benne van

üdvösségünk titka, ezért a lelki életben minden attól függ, hogyan viszonyulunk ennek a tulajdonsághoz. Ahhoz, hogy a nekünk adott új élet növekedni tudjon és egészséges legyen, azt az alázatot kell megkövetelni magunknak, amelyben gyönyörködünk, és a legfontosabb helyre kell tennünk azt, aminek érdekében késznek kell lennünk mindent feláldozni.

Csodálkoznunk kell-e azon, hogy a keresztyén élet gyakran szegényesnek és gyümölcstelennek mutatkozik, ha annak valós gyökérzetét figyelmen kívül hagyjuk, vagy egyáltalán nem veszünk róla tudomást? Csodálkozhatunk-e azon, hogy olyan ritkán éljük át a megváltás örömét, ha gyakorlatilag senki sem ott keresi azt, ahol azt Krisztus adta? Az az alázat, amely semmi másból sem áll, mint énünk halálra adásából; amely teljesen elhatárolódik a földi tisztelettől, hogy azt egyedül csak Istenben keresse; amely magát semmire sem tartja, hogy Isten legyen minden mindenkiben, – az ilyen alázat, sajnos, nagyon ritka napjaink keresztyénjei között, pedig éppen abban rejlik a Krisztussal való élet legmagasztosabb öröme.

Szeretnék személyesen téged megkérdezni, aki ennek a könyvnek a lapjait olvasod: mennyire árad belőled Krisztus szerénységének és alázatának eme lelkiülete? Lehetséges, hogy igazából sosem fordítottál figyelmet életedben az alázatra? Nézz körül: a szeretet minden formájának hiánya, mások szükségai, gyengeségei és érzései iránti közönyösség, minden éles és nem visszafogott kijelentés, mindezek a természetből fakadó felfortyanások, ingerlékenységek, és gonoszság, minden keserűség érzet és elhidegülés forrása az a határtalan büszkeség, amely mindig csak a maga hasznát keresi!

Nem figyeltél fel arra, hogy milyen baljós, akarom mondani, ördögi büszkeség férkőzik be minden emberi kapcsolatba? Milyen sok változás menne végbe, ha a te, valamint a többi hívő életét mindig az alázat vezetné! Vajon nem ennek kellene-e a te legforróbb kívánságodnak válnia? „Jézus, bárcsak a Te alázatod növekedne bennem, és körülöttem”! A megfeddettél a Krisztusra, és az Ő önkéntesen választott megüresedése során, akkor őszintén ismerd ezt el magad előtt, az alázat jelenlétében. Akkor megtudod, hogy még nem értetted meg teljesen Jézus lényét és az Ő megváltását.

Újból el kell olvasnod az evangéliumokat, különös figyelmet fordítva Jézus alázatára! Az nem más, mint titok, a te üdvösségednek láthatatlan gyökere.

Napról napra mélyülj el abban! Szívből hidd el, hogy Jézus ugyanúgy él benned, és éppúgy meg akar változtatni téged, mint Isten. Belekapaszkodva az Ő alázatába, újból azzá kell válnod, aminek meghaltál a bűneset során, Isten képévé, aki az Ő hasonlatosságára teremtettél.

Az alázat Jézus életében

„Én pedig olyan vagyok közöttetek, mint aki szolgál” (Lk. 22: 27).

János evangéliuma megnyitja előttünk Urunk bensőséges életét. Jézus gyakran beszélt az Atyával való kapcsolatáról, cselekedeteinek motivációjáról, arról, hogy milyen erő által és milyen lelkülettel cselekedett. Nézzük meg, miben nyilvánul meg Jézus alázata az evangélium elbeszélése által.

Már beszéltünk arról, hogy a kegyelem jótéteménye – nem más, mint a teremtmény teljes beleegyezése abba, hogy Isten legyen minden, tehát az Isten kezébe való teljes átadottság. Az Isten testet öltött Fiaként, Jézus tökéletesen engedelmes volt az Atya akaratára, és Őt imádta. Úgy lépett fel, ahogyan azt tanította is: „Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik” (Mt. 23: 12). „Megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért fel is magasztalta őt Isten mindennek fölé” (Fil. 2: 8-9).

Figyeljétek meg, hogy az Úr, mikor az Atyával való kapcsolatáról beszél, gyakran a „nem”, és a „semmi” szavakat használja. Az, ahogyan Pál jellemzi Krisztushoz való viszonyát, azt mondva, hogy „többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem” (Gal. 2: 20), gyakorlatilag megismétli Krisztusnak az Atyával való kapcsolatát:

„A Fiú önmagától semmit sem tehet” (Jn. 5: 19).

„Én önmagamtól nem tehetek semmit: ahogyan tőle hallom, úgy ítélek; és az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak az akaratát, aki elküldött engem” (Jn. 5: 30).

„Én nem fogadok el dicsőséget emberektől” (Jn. 5: 41).

„Az én tanításom nem az enyém, hanem azé, aki elküldött engem” (Jn. 7: 16).

„Ti ismertek engem, tudjátok is, honnan való vagyok; de én mégsem önmagamtól jöttem, hanem az, aki engem elküldött, igaz, ti őt nem ismeritek” (Jn. 7: 28).

„Én nem keresem a magam dicsőségét: van, aki keresi, és ő majd ítéletet mond” (Jn. 8: 50).

„Talán nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van? Azokat a beszédeket, amelyeket én mondok nektek, nem önmagamtól mondom; az Atya pedig bennem lakozva viszi végbe az ő cselekedeteit” (Jn. 14: 10).

„Aki nem szeret engem, nem tartja meg az én igémet. Az az ige pedig, amelyet hallotok, nem az enyém, hanem az Atyáé, aki elküldött engem” (Jn. 14: 24).

Ezek a szavak Krisztus életének mélységes gyökerét mutatják be nekünk. Feltárják előttünk, hogy az Atya milyen módon tudott munkálkodni Jézuson keresztül a megváltás hatalmas munkájában, úgy mutatva be Jézus szívét, mint az Atya Fiáét. Rámutatnak a megváltás lényegére, és arra az életre, amelyet Krisztus által nyertünk. Semmivé lett azért, hogy Isten minden lehessen mindenkiben. Teljesen feladta akaratát és erejét, hogy az Atya tudjon Benne munkálkodni. Az akaratáról, a dicsőségéről, a dolgairól és a tanításáról a következőket mondta az Ő tanítványainak: „Ez nem Én vagyok, mert Én – semmi vagyok. Az Atya a minden, és Én átadtam magamat az Atyának, hogy Ő cselekedni tudjon Általam”.

A határtalan önmegtagadásban és az Atyának való teljes engedelmisségbeli élet Jézus számára olyan élet volt, amely telve van örömmel és tökéletes békességgel. Átadva magát az Istennek, Ő semmit sem veszített. Éppen ellenkezőleg: függetlenül a láthatóktól, az Ő élete teljes győzelemmel koronáztatott meg. Isten tisztelte az Ő engedelmisségét és bizalmát, és felmagasztalta Őt, jobbjára emelve Őt a teljes dicsőségbe.

Mivel Jézus megalázta magát Isten előtt, az Ő szemei előtt élte meg életének minden pillanatát. Ugyanúgy alázta meg magát az emberek előtt is, és mindenkinek a szolgájává lett. Az Ő alázata az Isten iránti teljes odaadást tükrözte, valamint az emberek felé is. Az Atya saját belátása szerint rendelkezhetett Vele, bármit is mondtak Róla az emberek, és bárhogyan is bántak Vele.

Ebben van Krisztus váltságának ereje és értéke. Örökségünk van Krisztusban, ha magunkévá tesszük az Ő természetét. Ennek a természetnek a lényege abban az önfeláldozásban van, amire minket felszólít a Megváltó. Mindez arra a meggyőződésre van építve, hogy énünkben nincs semmi jó, és egy pillanatra sem szabad neki megengedni, hogy függetlenedjen, vagy önállóan cselekedjen. A mi énünk nem lehet más, csak üres edény, amit Isten képes megtölteni. Ebben rejlik a Jézussal való változhatatlan élet lényege: hogy semmik legyünk és semmit se tegyünk magunktól, hogy Isten minden lehessen mindenkiben, és maga cselekedjen.

Ez az igazi alázat gyökere és lényege. Mivel azonban a keresztyének nagy része nem érti ezt, és ennek következtében nem is törekszik mindezt elérni, alázatunk, általában véve, felszínes és gyenge. Meg kell tanulnunk Jézustól, hogy mit jelent az alázat és szerény szív. Csak Ő tud minket megtanítani arra, hogy hol van az igazi alázat forrása és honnan ered annak ereje, – abból a tudatból, hogy Isten mindent meg tud tenni és éppen ezért semmi sem jobb a számunkra attól, ha lemondunk a magunkéról, őszintén odaadva magunkat és buzgón engedelmeskedünk. Egyet kell értenünk azzal, hogy semmivé kell válnunk, és hogy semmit nem teszünk magunktól. Csak ha meghalunk magunk számára, akkor válunk nyitottá az isteni életre Krisztusban.

Megértve azt, hogy az ilyen élet számunkra elérhetetlen, hogy annak elérésére nem rendelkezünk elegendő erővel, annál inkább kell keresnünk mindazt Jézusban. Az alázat forrása nem bennünk van, hanem a bennünk élő Úrban, Akinek köszönhetően mi alázatosokká és szerényekké válhatunk. Hogy Jézus eme kívánságát magunkévá tegyük, mindenekelőtt az isteni élet szent, drága titkát kell keresnünk: Isten minden pillanatban ott van mindenhol, és mindent kontrolál. A természet, minden teremtmény, legfőképpen Istennek minden gyermeke az Ő tetteiről tesz bizonyosságot. Mindazok nem mások, mint az élő Isten bölcsességének, a mindenhatóságának, és kegyelmének edényei és csatornái. Minden jószág és kegyelem, valamint minden hit és kegyesség forrása annak megismerésében rejlik, hogy mi magunktól semmik vagyunk. Ez mélységes alázatra készítet minket Isten előtt, és arra, hogy csak Reá támaszkodjunk.

Mivel Jézus számára az alázat nem volt egy átmeneti érzés, amely mindig előtérbe került, mikor Istenre gondolt, hanem mindez az Ő természetének része volt, ezért az emberekkel való kapcsolatában is éppoly szerény volt, mint ahogyan Atya színe előtt is az volt. Ő úgy tekintett magára, mint minden ember „szolgájára”, akit Isten csak megteremtett és szeretett. Éppen azért volt képes szerelmes munkáját elvégezni, mert saját magát szolgának tartotta.

Jézus egy pillanatig sem a saját dicsőségét kereste, és erejét sosem a maga hasznára fordította (például, hogy bosszút álljon). Olyan életet keresett, amit teljesen Istennek szánhat, hogy Isten tevékenykedni tudjon Átala. Nekünk, keresztyéneknek, meg kell látnunk Jézus alázatában az üdvösség lényegét, az Ő életének valódi gyönyörűségét, az Atyához való helyes viszonyulás forrását. Csak mikor a mennyei és látható szerénység rettenetes hiánya elkezd minket megterhelni és nyomasztani, akkor fogunk az isteni élet eme elsődleges és legfontosabb megnyilvánulása után igazán vágyakozni.

Alázatos szívű vagy-e? Vizsgáld meg mindennapi életviteledet, kérdezd meg Jézust, kérdezd meg barátaidat, kérdezd meg a világot! Kezdd el magasztalni Istent azért, hogy Jézusban Ő felajánlotta nekünk a mennyei alázatot, amelynek köszönhetően, habár az teljesen idegen a mi természetünknek, olyan mennyei áldás élhet bennünk, amelyet valószínűleg, eddig sosem ízeletünk meg!

Az alázat Jézus tanításaiban

„Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek” (Mt. 11:29).

„És aki közöttetek első akar lenni, az legyen a rabszolgátok” (Mt. 20: 27).

Az előző fejezetben, Jézus életét vizsgálva, láthattuk az Ő személyes alázatát. Most hallgassuk meg, hogy mire akar Ő minket tanítani! Elmélyülve azokban az igeversekben, amelyek fentebb vannak leírva, meg fogjuk érteni, hogy Jézus milyen gyakran és milyen mélyen beszélt az alázatról. Segítsen mindez minket abban, hogy teljesen megnyíljunk az Úr előtt, hogy az Ő alázata valósággá váljon a mi életünkben is.

1. Nézzük meg Jézus nyilvános igehirdetéseit; milyen szavakkal kezd bele a Hegyi Beszédbe, – „Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa... Boldogok a szelídek, mert ők öröklik a földet” (Mt. 5: 3, 5). Már beszédének első szavai is utalnak arra, hogyan lehet bemenni az Isten országába. Egyetlen egy kapun keresztül lehet abba belépni. A mennyország azoké, akik lelki szegények, és tiszta szívűek. Szerények, nem magukra támaszkodnak, így öröklik a földet. Az alázatosoké mind a földi, mind a mennyei boldogság. A mennyei és a földi boldogság záloga nem más, mint az – alázat.

2. „Tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű” (Mt. 11: 29). Jézus úgy utalt magára, mint Mesterre. Elmondta nekünk, hogy mit kell Tőle megtanulnunk, és mit találunk ez által:

Ő saját alázatával és szerénységével akar minket megajándékozni, mivel egyedül csak általuk nyerhetjük el lelkünk tökéletes békességét. Az alázat – a mi jótéteményünk, a mi üdvösségünk.

3. A tanítványok elkezdtek elmélkedni azon, hogy ki a nagyobb közülük a mennyek országában (Mt. 18: 3; Lk. 9: 46). Jézus közéjük állított egy kisgyereket, és azt mondta: „Aki tehát megalázza magát, mint ez a kisgyermek, az a nagyobb a mennyek országában”. Ki a nagyobb a mennyek országában? Valóban ez a legfontosabb kérdés. Mi lesz figyelembe véve a mennyek országában, mi lesz a legfontosabb? Jézus erre egyetlen választ ad; a mennyek mindent felülhaladó dicsősége, a legtökéletesebb jótétemény, a valódi mennyei természet – az alázat. „Mert aki a legkisebb mindnyájatok között, az a nagy” (Lk. 9: 48).

4. Jakab és János anyja eljött Jézushoz, meghajtotta magát, és azt kérdezte: „Mondd, hogy az én két fiam közül az egyik jobb kezed, a másik bal kezed felől üljön a te országodban?” (Mt. 20: 21). Mint mondott erre Jézus? „Hogy ki üljön jobb és bal kezem felől, azt nem az én dolgom megadni. Azok fogják megkapni, akiknek az én Atyám elkészítette” (Mt. 20: 23). Ő elveti az uralkodás gondolatát, és e helyett a szenvedés és a megaláztatás poharáról beszél. És hozzáteszi:

„aki közöttetek első akar lenni, az legyen a rabszolgátok. Mint ahogy az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért” (Mt. 20: 27-28). Mivel az alázat – Isten Fiának lényéből fakad, a mennyben a dicsőség fokmérője lesz; az utolsó első lesz. Az elsőség a legalázatosabbnak van fenntartva.

5. A népnek és a tanítványoknak arról beszélve, hogy a farizeusok szeretik az elől ülést az ünnepeken és a zsinagógákban, Jézus újból aláhúzza: „Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik” (Mt. 23: 12). A megaláztatás az a lépcső, amely segítségével az ember Isten országának dicsőségébe emelkedik.

6. Jézus, mikor Őt az egyik farizeusok meghívta magához, észrevette, hogy a vendégek az asztal melletti jobb helyeket választották ki maguknak. Akkor elmondott egy példázatot

arról a vendégről, aki szerényen az utolsó helyet választotta, és akit a gazda, mikor ezt felfedezte, arra kért:

„Barátom, ülj feljebb!” (Lk. 14: 7-11). Jézus ezt a példázatot a következő szavakkal összegezte: „Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik”. A követelmény világos és félreérthetetlen; a felmagasztalásnak nincs más útja, önmagunk megalázásán kívül.

7. Az önhitt farizeus és a megtérő vámszedő példázatában Jézus újból megismétli ezt: „Mert mindenki, aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik” (Lk. 18: 14). Isten színe előtt, és az Ő kritériumai alapján minden, ami nincs átítatva az Isten és az emberek előtti mélységes alázattal, – semmit érő.

8. A tanítványok az utolsó vacsora alkalmával arról tudakozódtak, hogy kicsoda nagyobb közülük (Lk. 22: 24). Akkor Jézus elmagyarázta nekik, hogy „hanem aki a legnagyobb közöttetek, olyan legyen, mint a legkisebb, és aki vezet, olyan legyen, mint aki szolgál”. Azt a titokzatos erőt, ami Jézusban is munkálkodott, amely által Ő véghezvitte az Ő dolgait, és amelyet Ő ma felajánl nekünk is, alázatnak nevezik. Az alázat mindenki szolgájává tesz engem.

Milyen ritkán tanítanak azonban arra, és milyen ritkán alkalmazzák azt az életben! Milyen veszik észre az alázat hiányát, és milyen ritkán ismerjük ezt el mi is! Mivel csak egyesek érik el a Jézushoz való, *alázatos* hasonlatosságot, fel kell tennünk magunknak a kérdést: sok olyan hívő van-e, aki számára az alázat – a komoly törekvés és a folytonos imádság tárgyát képezi? Mily kevés igazi alázatot látott eddig a világ! Milyen ritkán lehet azt felfedezni még a mi közösségeink szűk körében is! Nem az-e az alázat és a szerénység szeretete teljes hiányának az oka, hogy a világ mára egyáltalán nem akar minket meghallgatni, és irántunk komolyságot mutatni?

„Aki elöljáró, legyen olyan, mint a szolga” (így hangzik mindez egy másik fordítás szerint). Oh, bárcsak megértenénk, hogy mit vár tőlünk Jézus! Tudjuk, hogy mi a hűséges szolga jellemvonása: az ura iránti elkötelezettség, az a vágy, hogy elnyerje tetszését, és mélységes öröm annak sikere, dicsősége, és boldogsága láttán. Voltak a világon olyan szolgák, akik rendelkeztek ezekkel a tulajdonságokkal és képességekkel, akiknek maga a „szolga” szó tiszteletreméltó megnevezést jelentett. Mennyire törekszünk azonban mi erre a tisztességre? Valamikor átéltük-e azt a szabadságot és örömet, amelyet az az élet biztosít számunkra, amely teljesen Istennek van szentelve? Mi történt velünk az után? Milyen helyet foglal el életünkben ez a szolgálat jelen pillanatban? Nincs-e szükségünk arra, hogy újból tudatosuljon bennünk, hogy Jézus „szolgáknak” nevez minket, és hogy ez a szolgálat boldogságot és a bűntől, valamint saját magunktól való szabadulást biztosít nekünk?

A szolgálat elején mindez nehéznek tűnhet előttünk, de csak azért, mert a büszkeség még mindig egyedi helyet foglal el életünkben, és nem szeretné ez a helyet feladni. Ha azonban egyszer megértjük, hogy mi semmik vagyunk Isten szemében – hogy ez lehet az egyetlen dicsősége a teremtménynek, hogy ilyen természete van magának Jézusnak is, és ebben rejlik a mennyei boldogság, akkor teljes szívből fogjuk elfogadni azt a megaláztatást, amely szoros kapcsolatban van eme szolgálattal. Csak az számíthat igazán alázatosnak, akik nyugodt szívvel, sőt örömmel tud szembe nézni az ellenállással, a megvetéssel, a sérelmekkel, a gyalázkodással, a kötekedésekkel, az üldözéssel, stb. Ha szívünk arra buzdít minket, hogy az igazi szentséget keressük, akkor Jézus minden egyes szava az önfeladásról figyelmet fog bennünk ébreszteni. Semmilyen tisztás sem lesz számunkra túl alacsony, semmilyen megaláztatás nem lesz számunkra túl mély, semmilyen szolgálat nem lesz számunkra apró vagy túlságosan nehéz, ha mindezt Annak az életének a részévé tesz minket, Aki azt mondta: „Olyan vagyok közöttetek, mint aki szolgál”.

Kedves Olvasó, ez az útja a magasztos életnek: lejjebb, még lejjebb! Jézus éppen ezt ismételte újból és újból tanítványai előtt, akik másra sem tudtak gondolni, csak saját maguk előkelő voltára az Isten országában. Ne aggodalmaskodjatok és kérdezősködjetek a felmagasztalással kapcsolatban; mindez Isten dolga, és Neki kell mindezt előhoznia. Inkább törekedjete a megalázkodásra és a megbékélésre, és sose legyetek mások Isten és az emberek előtt, mint szolgák. Bárcsak ez lenne a ti törekvéseitek és imádságotok egyetlen tárgya! Hű az Isten. Ahogyan a víz is a legmélyebb helyet keresi, és azt tölti be, Isten is olyan embereket keres, akik megalázzák magukat, hogy felmagasztalja őket és saját erejével, valamint dicsőségével tudja azokat betölteni. Aki megalázza saját magát – és éppen ennek kell életünk fő törekvésének lennie, – az felmagasztaltatik, de ez már Isten dolga, és Ő mindezt az Ő mindenhatósága és hatalmas szeretete által fogja megtenni.

Sokan azt gondolják, hogy az alázat összeegyeztethetetlen mindazzal, ami nemes, bátor, és merész. Ha megláthatnánk, hogy mindennek épp az ellenkezője igaz, hogy az alázat fejezi ki hálánkat a menny iránt, az Úr királyi lényét minden iránt, hogy van bizonyos isteniség mindabban, hogy meglázzuk magunkat és mindenkinek szolgájává váljunk! Az alázatnak semmi köze sincs az igazságtalansághoz és a nehezteléshez, amit sokan úgy félnek. Az alázat – az igazi örömhöz vezető egyedüli út, mivel neki köszönhetően Jézus bennünk él, és az Ő ereje megnyugszik rajtunk.

Jézus az egyedüli személy, Aki igazán alázatos és szerény. Arra hív minket, hogy tanuljuk meg Tőle az Istenhez vezető utat. Ezért újból és újból rá fogunk tapintani arra, hogy mit mond a Szentírás az alázat áldásáról, míg mindaz be nem tölti szíveinket és gondolatainkat. Az alázat – az, amiben hiányt szenvedünk, amire szükségünk van, és hihetünk benne, hogy Jézus kétség kívül megadja nekünk azt, ami az Ő lényét képezi, ami által Ő maga is él.

Az alázat Jézus tanítványaiban

„Aki a legnagyobb közöttetek, olyan legyen, mint a legkisebb, és aki vezet, olyan legyen, mint aki szolgál” (Lk. 22: 26).

Eddig azt az alázatot vizsgáltuk meg, ami Jézus életében és igehirdetéseiben található. Ha elkezdjük azt vizsgálni Jézus tanítványainak életében, akkor hiánya be fogja mutatni azt a különbséget, ami közöttünk, emberek között, és Jézus között van. Ennek ellenére azonban meg fogjuk látni, hogy milyen komoly változásokat idézett elő a tanítványokban a Szent Lélek. Meg fogjuk érteni, hogy mire képes valójában Jézus, milyen tökéletes lehet bennünk az Ő a sátáni büszkeség és felsőbbrendűség felett aratott győzelmének kivetülése.

Az előző fejezetben a Szentírásból felsorakoztatott példák által megláthattuk, hogy a tanítványok különböző helyzetekben hogyan tapasztalták meg az alázat teljes hiányát. Így ötlött fel a gondolataikban, ki a nagyobb közülük (Lk. 9: 46). Máskor János és Jakab anyja kérelmezett jobb helyet fiai számára az Isten országában – hogy Jézus jobb és bal felén helyezkedhessenek el. Még az utolsó éjszakán is, mielőtt Krisztus keresztre feszítették volna, az utolsó vacsora idején a tanítványok azon egyezkedtek, ki a nagyobb közülük.

Igaz, azt nem mondhatjuk, hogy ne lettek volna olyan momentumok, mikor a tanítványok könyörögtek volna az Úr előtt, például, mikor Péter így kiáltott fel: „Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!” (Lk. 5: 8). Vagy mikor lecsendesítette a tengert, és

a tanítványok félelemmel telve azt kérdezték: „Hát ki ez, hogy a szeleknek és a víznek is parancsol, és azok engedelmeskednek neki? (Lk. 8: 25). Az alázatnak azonban eme néha megjelenő formái nem tudják elleplezni azt, hogy a tanítványok jellemében még mindig az emberi én uralkodott. Ezt látva, olyan következtetéseket vonhatunk le, amelyek saját életünket is érintik.

1. Sokaknak forró, és nagyon aktív hitük van, de nem rendelkeznek igazi alázattal. Ez volt a helyzet a tanítványokkal is. Belsőleg nagyon kötődtek Jézushoz, és Érte mindent hátra hagytak. Isten megmutatta Jézusban az Ő Fiát, és azok követték Őt. Hittek Benne, szerették Őt, és arra törekedtek, hogy megtartsák az Ő parancsolatait (Jn. 6: 66), hűségesek maradtak Hozzá. De mindettől függetlenül, szívük mélyén sötét, rettenetes erő lappangott, amit nem vettek tudomásul, de amelyet szükséges volt lokalizálni és legyőzni, hogy képesek legyenek Jézus Krisztus megváltói munkájának teljes értékű bizonyágtevőivé válni.

Ez a helyzet ma is. Mindenhol lehet hívőket látni, az egyszerű hívőtől az igehirdetőig, misszionáriusokig, vagy lelkészekig, akik sok kegyelmi ajándékkal rendelkeznek, és sok embert vezetnek kegyességre, de akik jellemében a megpróbáltatások idején felfedezhetjük az üdvösség alázatának hiányát. Nem azt erősíti mindezt meg bennünk, hogy az alázatot – mint a kegyelem egyik tökéletes ajándékát – csak komoly és kitartó törekvés által lehet elérni? Csak mikor az őszinte szívvel keressük, mikor következetesen törekszünk az alázat elérésére, helyet adva Jézus Lelkének még életünk és tevékenységeink legrejtettebb zugaiban is, csak akkor vagyunk képesek megtapasztalni annak felszabadító hatását. Alkalmat kell adni Krisztusnak arra, hogy bennünk éljen, mert az Ő igazán szerény és alázatos szívé.

2. Sem a gyülekezet tanítása, sem személyes erőfeszítéseink nem képesek legyőzni a mi büszkeségünket, és nem képesek megváltoztatni a mi kegyetlen, hideg szíveinket, hogy azok szerények és szeretők legyenek. A tanítványok három évet tanultak Jézus iskolájában. Ő nem egyszer tette szóvá nekik azt, amit a leginkább kívánt: „Tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű”. A farizeusoknak és a népnek úgy beszélt az alázatról, mint az Isten dicsőségéhez vivő egyetlen útról. Ő a maga isteni alázatában úgy élt közöttük, mint az Isten Báránya, és nem egyszer tárta fel előttük az Ő életének legmélységesebb titkát: „Mint ahogy az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért” (Mt. 20: 28). „Mert ki a nagyobb? Az, aki asztalnál ül, vagy aki szolgál? Ugye az, aki az asztalnál ül? Én pedig olyan vagyok közöttetek, mint aki szolgál” (Lk. 22: 27). Megmosta lábaikat, és arra szólította fel őket, hogy hasonlóképpen járjanak el. Mindez azonban sehova sem vezetett. Ahogyan azt láthattuk, még az utolsó vacsora ideje alatt is a tanítványok azon egyezkedtek, hogy ki a nagyobb közülük. Valószínű, hogy nem egyszer próbálták megtanulni a leckét, és komolyan eldöntötték, hogy többé nem okoznak szomorúságot Jézusnak, de mindez hiábavaló volt.

Mindez egy nagyon komoly következtetés levonására kényszerít minket, mégpedig arra, hogy sem a külső tanulás, sem a meggyőző érvek, sem az alázat ecsetelésének pátosza, sem a legkomolyabb akarati elhatározások nem képesek kiűzni a büszkeség ördögét. Több annál: ha az ördögök kiűzhetőek az ördög által, akkor ő még rejtettebb formában, és még nagyobb erővel tér vissza. Csak egy valami lehet segítségünkre: ha az új, amit Krisztusban nyertünk, a régi helyébe lép.

3. Ahogyan büszkeségünket Ádámtól örököltük, úgy az alázatot is valaki által kell elnyernünk. A büszkeség a maga nemében lényünk részét képezi, és szinte láthatatlanul vezet minket, ennek ellenére énünkké, lényünkké vált. Ugyanígy kell lakozást vennie bennünk az alázatnak is, hogy az személyiségünk lényévé váljon. Az alázatnak éppolyan természetesnek és könnyűnek kell lennie számunkra, mint amilyen természetes volt előtte a fennhéjzás és a

büszkeség. „De ahol megnövekedett a bűn, ott még bőségesebben kiáradt a kegyelem” (Róma 5: 20) – ezt hirdeti az ígélet. Minden tanítás, amelyet Jézus átadott az Ő tanítványainak, és az ő gyümölcstelen erőfeszítésük szükséges volt ahhoz, hogy felkészítse szívüket arra, hogy abba Jézus lakozhasson. Csak ennek következtében válhattak olyanokká, amilyeneknek Ő szerette volna látni őket: alázattal betöltekezett emberekké. Jézus az Ő halálával megtörte a Sátán erejét, legyőzte a bűnt, és örökkévaló üdvösséget szerzett. Keresztre feszítéskor Jézus teljesen új életet nyert az Atyától, amelyet mi, emberek, csak akkor tudunk magunkévá tenni, ha Ő bennünk él, helyre állít minket, és életünket megtölti az Ő isteni erejével. Attól a ponttól, hogy Ő lakozást vesz szívünkben, vagyis a Szent Lélekkel való betöltekezéstől számítva, Jézus Isten Lelke által egyesül azokkal, akik Ő magához fogadott. Ily módon, Jézus valóban bennünk él, és az Ő alázata az ő alázatukká válik. Mindazok, akik Jézushoz tartoznak, tehát azok, akik engedelmességük által helyet adnak Neki, Hozzá válnak hasonlóvá, mivel Ő maga munkálkodik, és ábrázolódik ki bennük.

Ez a változás látszik Jézus tanítványaiban is. Mikor betöltekeztek a Szent Lélekkel, Jézus lakozást vett a szívükben, és új emberré formálta át őket. Készek voltak, és létrejött az Istennel való találkozásuk. Az a bánat és reménység, amelyet Jézus példája szült bennük, telve volt azzal a mélységes változással, amelyet Pünkösd napja idézett elő. Jakab, János, és Péter apostolok élete és levelei erről a változásról beszélnek, és arról, hogy a szerény és szenvedő Jézus Lelke valóban befonta, és megváltoztatta őket.

Kedves barátom, mi a személyes kapcsolatod mindazzal, ami korábban elhangzott? Lehetséges, hogy olvasóim között nem kevesen vannak azok, akik sosem gondolkodtak még el igazán az alázatról, és éppen ezért nem is képesen megfelelően értékelni azt, hogy annak milyen jelentősége van a keresztyén emberre nézve. Mások, meglehetősen szemrehányást tesznek maguknak tökéletlenségeik miatt. Komoly erőfeszítéseket tettek a megjavulásra, de elcsüggedtek, és elbuktak. Mások, a maguk nemében, valószínű, örömmel tesznek bizonyosságot arról, hogy nem kevés áldást és ajándékot nyertek, de azt tapasztaljuk, hogy nincsenek meggyőződve róla, hogy rendelkeznek alázattal, hogy az a szívükben él. Végül, egyesek azt mondhatják magukról, hogy az Úr az alázat útján szabadulást és győzelmet adott nekik, és megmutatta nekik, milyen kevéssel rendelkeznek, és még milyen sokat nyerhetnek Krisztustól, Aki tökéletes alázattal rendelkezik. Mit is mondjak, bármilyen csoporthoz tartoznának is, csak azt tudom aláhúzni, hogy minden esetben milyen mérhetetlenül fontos az alázat jelentősége a keresztyén életben. Mivel mind az Egyház, mind az egyes hívő nem lehet úgy engedelmes az Úr akaratának, míg nem látják meg az alázat Jézus magasztos dicsőségét, az Ő legfőbb szövetségét, és magasztos jószágát.

Nézzünk a tanítványokra, milyen kevéssé voltak képesek az Isten országa számára addig, míg nem volt az övék az alázat jótéteménye! Kérjük Istent, hogy semmilyen más egyéb ajándék ne elégítsen ki minket, állandóan tudatosuljon bennünk, hogy az igazi alázat hiánya – a rejtett oka annak, hogy Isten ereje nem képes magasztosan munkálkodni bennünk! Isten csak akkor képes munkálkodni bennünk és általunk, mikor mi, mint ahogyan az Ő Fia is, megismerjük és életünkkel bizonyítjuk, hogy maga magunk semmire sem vagyunk képesek! Megengedjük, hogy Ő bármit tehessen.

Csak akkor, mikor a bennünk élő Krisztus hite elfoglalja azt a helyet, amely Őt megilleti Isten terve alapján. Az Egyház fehér ruhába öltözik, az alázatra pedig úgy fognak tekinteni, mint a szentség legmagasztosabb megjelenési formájára!

Az alázat a mindennapi életben

„Ha valaki azt mondja: „Szeretem Istent”, a testvérét viszont gyűlöli, az hazug, mert aki nem szereti a testvérét, akit lát, nem szeretheti Istent, akit nem lát” (1 Jn. 4: 20).

Ez egy nagyon fontos gondolat: az Isten iránt való szeretetünk azon méretik le, hogy a mindennapokban hogyan viszonyulunk az emberekhez. Az Isten iránt való szeretetünk képmutatásnak bizonyul, ha annak valóságát nem bizonyíttatják a felebarátaink iránti szeretet által! Ez a helyzet az alázattal is. Nagyon könnyű Isten előtt alázatosnak tartani magunkat; a felebarátaink iránti alázat azonban – az egyedi igazi fokmérője annak, hogy Isten előtt való alázatunk mennyire igazi, hogy az részünké vált. Az igazán alázatos embernél kötelességszerűen megjelenik az Isten gyermekének olyan tulajdonsága, amely által nem szeretne hallani tökéletességéről, és nem foglalja le magát a maga érdemeivel és jóságával, akár kitalált, akár valóság azok. Ha az alázatunk nem értelmünk pillanatnyi Isten felé való fordulása, mikor Rá gondolunk és Hozzá imádkozunk, akkor mindennek meg kell mutatkoznia az emberekhez való viszonyunkban is. Csak azt az alázatot tarthatjuk valódinak, amely képes mindennapi tevékenységeink irányítására! A mindennapi élet jelentéktelen apróságai és kellemetlenségei mindennek fontos próbáját képezik, mivel megmutatják, milyen a mi igazi természetünk. Csak a számunkra legváratlanabb helyzetekben derül ki, ki vagyunk valójában, és mi a valódi helyzet a mi alázatunkkal. Ahhoz, hogy felismerjük az alázatos embert, hogy meglássuk, hogyan viselkedik különböző helyzetekben, hosszasan figyelemmel kell kísérenünk, követve őt a mindennapi eseményeken keresztül! Így járt el Jézus is. Mikor a tanítványok azok egyezkedtek, hogy ki a nagyobb közülük, és mikor látta, hogyan szeretik a farizeusok az első helyeket a lakomákon és a zsinagógákban, akkor Ő megmosta a tanítványok lábait, és ezzel példát adott nekik – az alázat tudományára oktatta őket; az Isten előtti alázatot az emberek előtti alázat által lehet lemérni.

Ezt tanította Pál is. A következőket írta a rómaiaknak: „A testvérszeretletben legyetek egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők” (Róma 12: 10).

„Ne legyetek nagyratörők, hanem az alázatosakhoz tartsátok magatokat” (Róma 12: 16).

A korintusiaknak a következőket írta: „A szeretet türelmes, jóságos; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat” (1 Kor. 13: 4-5).

A galatáknak: „Hanem szeretetben szolgáljatok egymásnak. Ne legyünk becsvágyók, egymást ingerlők, egymásra irigykedők” (Gal. 5: 13, 26).

Az efézusiakat közvetlenül az első három csodálatos fejezet után, amelyek a mennyei életről szóltak, arra kéri, hogy „teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel; viseljétek el egymást szeretettel” (Ef. 4: 2), „és adjatok hálát az Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében. Engedelmeskedjétek egymásnak, Krisztus félelmében” (Ef. 5: 20-21).

A filippieknek: „Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál” (Fil. 2: 3). „Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt: mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak,

hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig” (Fil. 2: 5-8).

A kolossébelieknek: „Öltetek tehát magatokra - mint Isten választottai, szentek és szeretettek - könyörületet, szívvel, jóságot, alázatot, szelídséget, türelmet. Viseljétek el egymást, és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasza volna valaki ellen: ahogyan az Úr is megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is” (Kol. 3: 12-13).

Pontosan a mi kapcsolatainkban, az emberekkel való viszonyainkban lehet felismerni az igazi alázatot és a szívnek szerénységét. Az Isten előtti alázatunk pontosan annyit ér, amennyi megmutatkozik abból a felebarátaink felé is.

Éppen ezért nézzük meg, mit gyakorlatilag miben mutatkozik meg az a mindennapokban!

Az alázatos ember mindig a Szentírás fentebb említett szavai által próbál eljárni: „a testvérszeretemben legyetek egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők” (Róma 12: 10). „Ki milyen lelki ajándékot kapott, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai” (1 Pt. 4: 10). „Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartásotok egymást magatoknál” (Fil. 2: 3). Gyakran felteszik a kérdést, hogyan lehet másokat magunknál jobban tisztelni, ha azt tapasztaljuk, hogy mind a szentségben, mind a bölcsességben, a velük született vagy a begyakorolt képességekben jóval alulmaradnak velünk szemben. Az, aki ilyen kérdést tesz fel, ezzel azt is kimutatja, hogy nagyon keveset ért abból, hogy mi is a szív alázatának a lényege. Az igazán alázatos ember saját semmisségét Isten világosságában látja, és kész magát megtagadni azért, hogy Isten legyen minden mindenkiben. Az az ember, aki megtette ezt a lépést, elmondhatja: „Elveszítettem magamat, mikor megtaláltalak Téged, Istenem”. Az ilyen ember már nem hasonlítgatja másokhoz magát, mivel Isten jelenlétében élve, többé nem gondol magára. Úgy viszonyul az emberekhez, mint semmiről sem tudók és magának semmit sem akaró; ő Isten szolgája, vagyis akkor mindenkinek a szolgája.

Néha a hűségesebb szolga bölcsőbb a gazdájánál, de ettől függetlenül megőrzi azt a helyzetét és viselkedését, ami a szolgát jellemzi. Az alázatos ember mindenkiben a legjobbat látja, még a legelesettebb és méltatlanabb lényben is. Az Isten teremtménye és ezt tiszteli benne, úgy tekint rá, mint királyi gyermeke. Annak a Lelke, Aki megmosta a tanítványok lábát, teszi lehetővé, hogy örömmel fogadjuk a megaláztatást, és örömmel tudjunk másoknak szolgálni.

A valóban alázatos embertől távol áll a gyanakvás vagy az irigység. Akkor képes Isten magasztalására, mikor másokat helyeznek elébe, és mikor mások nagyobb áldásoknak nyernek nála. Képes elhordozni, mikor másokat dicsérnek meg, vagy mikor figyelmen kívül hagyják és megfélemeznek róla, mivel Isten jelenlétében megtanulta követni Pál apostolt: „De mindezt egy és ugyanaz a Lélek munkálja, aki úgy osztja szét kinek-kinek ajándékát, amint akarja” (1 Kor. 12: 11). Az ő természete – Krisztus természete, és Jézus sosem magasztalta fel magát, és nem kereste a maga dicsőségét.

Mikor mások bűnét és vétkeit látva eléri őt a lobbanékonyság, az önszeretet, az ingerültség, a hevesesség, akkor az alázatos ember ragaszkodik a következőkhöz: „Kérlek tehát titeket én, aki

fogoly vagyok az Úrért: éljete méltón ahhoz az elhíváshoz, amellyel elhívattatok, teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel; viseljétek el egymást szeretettel. Viszont legyetek egymáshoz jószákosak, irgalmasak, bocsássatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek a Krisztusban” (Ef. 4: 1-2, 32). Megérti azt, hogy az „öltsetek magatokra az Úr Jézus Krisztust; a testet pedig ne úgy gondozzátok, hogy bűnös kívánságok ébredjenek benne” (Róma 13: 14) ugyanazt jelenti, mint az „öltsetek tehát magatokra - mint Isten választottai, szentek és szeretettek - könyörületes szívet, jószágot, alázatot, szelídséget, türelmet” (Kol. 3: 12).

Az alázatos ember énjének a helyét Jézus foglalja el, és ezért nagyizolás nélkül elmondható: az alázat embernek ugyanúgy kell tudnia megbocsátani, mint Jézusnak. Az Ő alázatát nem korlátozzák azok a szavak vagy a tettek, amelyek az önfeláldozást hivatottak kifejezni, hanem megmutatkozik a szív igaz alázatában is, amely áldást, irgalmat, szerénységet és türelmet áraszt. Jézus tanítványait fel kell ismerni mindenekelőtt teljes jószágosságukon és alázatos természetükön keresztül. Az alázat az emberekkel való közösséget nem pusztán elviselhetővé, hanem kellemessé teszi. A valóban alázatos emberek a vonzás titkos erejével rendelkeznek, és akaratlanul is elnyerik azoknak a szeretetét, tiszteletét és bizalmát, akikkel érintkezésbe lépnek.

Vallásos életünk elmélyítésére való törekvésünk során gyakran nagyon hangsúlyt fektetünk az „emberibb” jótéteményekre (például a bátorságra, az örülni tudásra, a világi iránti megvetésre, a buzgóságra, és az önfeláldozásra), miközben Isten kegyelmének mélyebb ajándékait (például a lelki egyszerűséget, a szerénységet, az alázatot, a kicsiséget) alig vesszük észre, és kevésre értékeljük. De hisz éppen ezek a jegyek különböztették meg Jézus természetét, és tették Őt alkalmassá, valamint késszé a keresztfának haláláig tartó megalázó út megjárására. Tehát, öltük fel magunkra a szívbeli együttérzést, a kegyességet, az alázatot, a szerénységet, a türelmet és váljunk hasonlatossá Jézushoz nemcsak a veszendők megmentésének buzgóságában, hanem mindenekelőtt testvéreink iránti viselkedésünkben és türelmünkben, hogy képesekké váljunk egymásnak úgy megbocsátani, ahogyan Jézus megbocsátott nekünk is!

Figyelmesen vizsgáljuk meg az alázatos ember képmását, úgy, ahogyan azt a Szentírás elénk adja! Kérdezzük meg a világi embereket, hogy rendelkezünk-e ennek az ábrázatnak a hasonlóságával? A Szentírásból idézett minden helyet annak az ígéretnek vesszük, hogy Isten mit akar bennünk véghezvinni, és kinyilatkoztatását annak, hogy mivel töltött meg minket Krisztus lelke újjászületésünk alkalmával. Ha azonban újból és újból nem érzük el azt, amire törekszünk, nem kell-e még inkább menedéket keresnünk az Isten alázatos és szerény Barányánál? Hogyan máshogyan buzoghatnának bennünk az élő vizek folyamai, ha nem az Úrral való közösség által, ha nem az által, hogy Jézus lakozást vett bennünk, az énünk helyén?

Engedjétek meg, hogy újból és újból megismételjem: szenvedek, mikor azt látom, hogy Jézusnak mily kevés tanítványa törekszik az Ő alázatának megszerzésére. Milyen nagy sebet üt az evangélium hirdetésén az alázatnak rettenetes hiányának megmutatkozása az egyházban. Az alázattal és szeretettel teljes keresztyének gyakran a szeretet és alázatosság lelkületének való ellenállásba ütköznek. Egyesek csak nagy nehezen hordoznak el másokat, arról már nem is beszélve, szeressék őket vagy az egység lelkületét békességbe megőrzéék! Ily módon, a világosság fia helyett, hogy az öröm útmutatói lennének, gyakran akadályokat

jelentenek másoknak, viselkedésükkel megnehezítve mások életét, ami ellenségeskedéshez, sőt megkeményedéshez vezet. Mindez az alázat hiánya miatt megy végbe, mikor az ember saját magát semminek tartja és örül semmiségének; akkor ő, Jézushoz hasonlóan, csak szolgásra törekszik, hogy mások segítőtje és vigasztalója lehessen, akár a legkisebbeké és legméltatlanabbaké.

Miért van az, hogy olyan sokan azok közül, akik örömmel adták át magukat Jézusnak, összehasonlíthatatlanul nehezebben adják át magukat testvéreiknek? Vajon ebben nem hibás-e az egyház, amely megvetette a tanítás és az igehirdetés által azt az alázatot, mint a legfontosabb keresztyén jótétemény, és amely a kegyelem legdrágább ajándéka? Jézus nagyon ritkán tette ki az alázatot az ablakba, habár az nemcsak elengedhetetlen, de elérhető minden keresztyén számára. Ne veszítsük el azonban bátorságunkat! Minél mélységesebben átérezzük az alázat hiányát, és szomorkodunk miatta, annál inkább reménykedjünk Istenbe, és kérjük Tőle mindezt. Ezért minden emberben, akivel csak nehézségeink akadnak, aki csak szenvedést okoz nekünk, Isten által adott lehetőséget lássunk az alázatban való növekedésre nézve. Jellemünk negatívumaival vívott minden harcuk Isten által rendelt, hogy az megváltoztasson és megtisztítson minket. Szilárdan hinni fogunk abban, hogy Isten a bennünk lakozó Jézusra nézve minden, míg az énünk – semmi, hogy képesekké váljunk szeretettel szolgálni egymásnak.

Az alázat és a szentség

„Kitártam kezemet naphosszat a lázadó nép felé, amely nem a jó úton jár, hanem saját gondolatai után. Azt mondják: Maradj távol, ne közelíts hozzám, mert én szent vagyok! Olyanok ezek, mintha egész nap égő tűz füstje csavarná orromat” (Ézs. 65: 2, 5).

Az igaz alázat legjobb bizonyítéka – az alázatban való növekedés. Az alázat lehetővé teszi, hogy az Isten szentsége jelen legyen a teremtményben, és általa megnyilatkozzon. Jézus bennünk – a szentségünk. Az Ő isteni alázata – az Ő életének, halálának, feltámadásának titka, – a mi életünk titkává is kell válnia. Ezért szentségünk egyedüli, valóban kétségbevonhatatlan bizonyítéka – az Isten és az emberek felé megnyilvánuló alázatunk.

Tehát, a hamis szentség legfőbb jellemzője – az alázat hiánya. Mindannak, aki a szentséget keresi, arra kell figyelnie, hogy amit lelkiekben elkezdett, ne testiesen akarja befejezni, mivel a büszkeség éppen ott bujkál, ahol arra a legkevésbé számítunk! „Két ember ment a templomba imádkozni: az egyik farizeus, a másik vámszedő volt”. Nincs olyan hely, olyan tiszttség, bármilyen szent is lenne az, ahol ne tudna gyökeret verni a farizeus. Még Isten templomában is képes felütni a büszkeség a fejét, és a szent helyet is képes felmagasztaltatásának arénájává tenni.

Attól fogva azonban, hogy Jézus megfeddte a farizeus nagyravágyását, a farizeus buzgón fogadta el a vámszedő állapotát; ezért az, aki elismeri saját mélységes bukását, éppen olyan

figyelmesnek kell lennie, mint annak, aki már elérte a szentség magas fokát. Éppen mikor figyelemmel kísérjük azt, hogy szívünk Isten temploma legyen, fogjuk meglátni azt, hogy egy időben vagyunk farizeusok és vámszedők is. A vámszedő hirtelen rádöbben arra, hogy a veszély nem a farizeusok oldaláról fenyegeti, hogy ő szintén képes arra, hogy „nagyszerű megtérésével” dicsekedjen, mint ahogyan a farizeus is dicsekedett a maga erényeivel! Ezért Isten jelenlétében óvakodjunk büszkén a legszentebbekhez sorolni magunkat (mindegy, hogy kik azok, vámszedők vagy farizeusok)! „Isten, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: rabló, gonosz, parázna, vagy mint ez a vámszedő is” (Lk. 18: 11). Énünk talál okot az önelégültségre még a hálaadás közepette is, még akkor is, mikor elismerjük, hogy mindennel Istennek tartozunk. Még akkor is, mikor a templomban a megtérés, és az Isten kegyelme iránti bizalom szavai hangzanak el, a farizeus belecsempészheti abba az önelégültség dallamát; Isten statisztává tesszük, Akinek üdvözölnie kell sikerünket. A büszkeség így képes magára öltetni még a megtérés és az Isten dicsőítésének a ruházatát is! Még ha nem is mondjuk nyíltan, hogy „Én nem olyan vagyok, mint mások”, és még ha el is határoljuk magunkat ezektől, annak lényege gyakran meghatározza felebarátaink és hittársaink iránti viselkedésünket.

Ha meg szeretnéd tudni, milyen széles körben terjedt el ez a gonoszság, figyeld meg azt, hogyan beszélnek a keresztyének egymásról. Milyen kevés krisztusi szerénység és szeretet van ezekben a szavakban!

Nagyon gyakran előfordul, hogy a hívők körében (kezdve a kisebb körtől egészen a nagy misszióig) nincs egyetértés, és az Isten ügyének terjedése sokszor csak azért akadályoztatik, mert a „szentekben” nagyon kevés olyan szerénység és alázat található, amely az igazi szentség jellemzője. Ezzel szemben azonban nagyon sok törekvés van a saját pozíció megerősítésére és megóvására, a barátságtalan beszédekre, az éles véleményekre, a túlságos érzékenységre, sértődékenységre és türelmetlenségre. Istennek nagyon sok gyermeke élt át élete során mélységes összetöretést és bűnbánatot. De mennyire különbözik ez a végbemenő összetörettetés attól az alázattól és teljes önmegtagadástól, amely képessé tesz minket az egymás iránti szolgálatra, hogy bennünk kirajzolódjon Jézus természete!

Ézsaiás könyvében a következőket olvashatjuk: „Maradj távol, ne közelíts hozzám, mert én szent vagyok”! A szentség mekkora megcsúfolása ez Izrael népének részéről, amely Istenhez tért! Milyen végtelen nagyképűség ez! Mindennek a fordítottja igaz; valójában csak Isten szent, nekünk csak annyi szentségünk van, ami a bennünk lakozó Isten által a mienk. Így van ez az alázat mértékével is, amely annak a mértéknek felel meg, amennyire jelen van Isten a szívünkben. Csak annyi alázat lesz bennünk, amennyi helyet Istennek biztosítunk, engedve, hogy Ő legyen minden mindenekben, hogy megmutathassa mindenben az Ő erejét. Az alázat – nem egyéb, mint saját énünktől való elhatárolódás, az önszeretet gyökeres kitépése. A mi szentségtelen énünk helyébe Isten lép, Jézus Krisztusban. És mivel Jézus Krisztus – az alázat megtestesülése, ezért a legszentebb egy időben a legalázatosabb is lesz. Hol találhatunk azonban magunk között ilyen alázatot?

Igaz, hogy közöttünk aligha lehet olyan alávaló döllyfösséget tapasztalni, mint Ézsaiás idejének emberei között, mivel lelki alkatunk nem engedi ezt kifejezésre jutni, ennek ellenére azonban úgy a hívők, mint a hitetlenek között, az a természet, amelyet az előbb vizsgáltunk meg Ézsaiásnál, nagyon gyakran megtalálható.

Annak a módja, ahogyan kifejezzük nézeteinket, végrehajtjuk törekvéseinket, és szembesítünk másokat hibáikkal, nagyon gyakran a vámszedő látszata alatt a farizeus gondolkodásmódját juttatjuk kifejezésre: „Isten, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember”. Ez a fennhéjázó „szentebb vagyok, mint te” gondolat nagyon gyakran lép fel viselkedésükben, habár általában rejtett formában mutatkozik meg.

„Lehetséges-e egy olyan alázat, amely lehetővé teszi, hogy a szentek között a legkisebbekként kezeljük magunkat, és amelynek köszönhetően mindenkinek szolgájává leszünk?” – kérdezhetné valaki. Mindenki biztatni szeretné: Istennek hála, erre van lehetőség! „A szeretet türelmes, jóságos; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat” (1 Kor. 13: 4-5). Ott, ahol a szívben a szeretet lelkülete uralkodik és Isten fog át mindeneket, ahol valóban Jézus lakozik, Isten alázatos és szelíd Báránya, ott valóban jelen van az igaz szeretetnek az ereje.

Az ilyen szeretet megfelelkezik magáról és örömet, valamint meglepedést talál abban, hogy boldogságot szerezzen másoknak, hordozva és tisztelve őket. Ahol lakozást vesz ez a féle szeretet, ott Isten is lakozást vesz. És ott, ahol Isten az Ő dicsőségében és erejében MINDENNÉ lesz, a teremtmény SEMMIVÉ lesz. Mikor azonban a teremtmény semmivé lesz Isten előtt, akkor a másokhoz való viszonya nem lehet más, csak alázatos. Isten jelenléte változhatatlan lesz: mint egy lepel, amely alatt a lélek állandó formában él. A lélek mélységes megalázottsága Isten előtt szentséges templommá teszi őt, betöltve az Ő jelenlétével, ahonnan származik minden szó és tett.

Oh, bárcsak megtanítana Isten minket arra, hogy szavaink, gondolataink és érzéseink a felebarátaink irányában – csak az Isten előtt való alázatunk megvizsgálása, míg Előtte való alázatunk – az egyedüli erő, amely képessé tesz minket megalázni magunkat felebarátaink előtt! Az igazi, és nem a „saját természetű” alázat egyedül a bennünk élő Krisztustól származik.

Oh, bárcsak mindaz, aki felhívást kap a szentségre és is azt, hallgatna a szóra: nincs veszedelmesebb büszkeség a képmutatás büszkeségénél, mivel ez annak a legalattomosabb és legkifinomultabb megnyilvánulása. Igaz, senki sem fogja egy az egyben azt mondani: „Állj! Én sokkal szentebb vagyok, mint te”! Az ilyen egyértelmű büszkeség ellenszenvet váltana ki belőlünk. Mikor azonban elégedetten nézünk valamelyik jótéteményünkre, akkor lelkünkben láthatatlanul titkos gőg alakul ki. Ez nem mindig durva alávalóságban vagy szemmel látható dicsekedésben mutatkozik meg, hanem nagyon gyakran csak annak a mélységes megalázkodásnak a hiányában, amely az egyedüli bizonyítéka annak, hogy a lélek látja az Isten dicsőségét. Nézzük meg, mit mond Jób: „Csak hírből hallottam rólad, de most saját szememmel láttalak. Ezért visszavonok mindent, bűnbánatot tartok porban és hamuban” (Jób 42: 5-6). Ézsaiás pedig így kiált fel: „Jaj nekem! Elvesztem, mert tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom” (Ézs. 6: 5).

Eme mélységes alázat hiánya nemcsak a szavakban és a gondolatokban jelenik meg, hanem még a hanghordozásban, és abban a módban is, ahogyan másokról beszélünk. Aki képes belelátni a szívbe, ezen jelek alapján megtudhatja azt, hogy mi van elrejtve az ember lelkében. A világ is a maga igazság és hamisság iránti kifinomult érzékével nagyon jól érzékeli a mi titkos

büszkeségünket, és ez megerősíti őt abban, hogy a szentségre való felszínes igény nem mindig termi meg annak mennyei gyümölcsét.

Ezért legyünk nagyon figyelmesek magunkra! Ha a szentségben elért sikereinket nem követi az alázatban való növekedésnek a vágya, akkor mi, természetesen örülhetünk a szépséges gondolatoknak és érzéseknek, a hit buzgalmának és a szentségnek, nem lesz meg bennünk az Isten jelenlétének egyetlen fokmérője – énünk halála. Ezért siessünk Jézushoz, Aki számunkra MINDEN és rejtőzzünk el Benne, hogy fel tudjuk öltözni az Ő alázatát! Csak az lehet a mi szentségünk.

Az alázat és a bűn

„Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok”

(1 Tim. 1: 15).

Az alázatot gyakran a megtéréssel és a bűnbánattal azonosítják. Ezért sokan azt gondolják, hogy alázatosnak csak akkor lehet lenni, mikor bűneinkre tekintünk. Az előző okfejtéseink azonban arról beszélnek, hogy az alázat valami más. Jézus és az apostolok gyakran hívják fel a figyelmünket az alázatra úgy, hogy közben egyáltalán nem tesznek említést bűneinkről.

Ennek ellenére, nekem úgy tűnik, hogy ebből a szemszögből is meg kell vizsgálnunk ezt a kérdést. Ezért kérdezzük meg magunktól: milyen módon mutatkozik meg az ember alázatán az ember által elkövetett bűn mélységessége és nehézsége, és a kegyelem nagyságának elnyerése? Ahhoz, hogy erre megtaláljuk a választ, elég egy olyan emberre tekintenünk, mint Pál apostol: benne, egy üdvözült és szent emberben, annak feledhetetlen és mélységes tudata élt, hogy bűnös volt. Mindannyian ismerjük azokat a helyeket, ahol úgy beszél magáról, mint üldözőről és káromlóról: „Mert én a legkisebb vagyok az apostolok között, aki arra sem vagyok méltó, hogy apostolnak neveztessem, mert üldöztem Isten egyházát. De Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok, és hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, sőt többet fáradoztam, mint ők mindnyájan; de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme” (1 Kor. 15: 9-10). „Nekem, minden szent között a legkisebbnek adatott az a kegyelem, hogy a pogányoknak hirdessem a Krisztus mérhetetlen gazdagságát” (Ef. 3: 8). „Jóllehet előbb őt káromló, az övéit üldöző és erőszakos ember voltam, mégis irgalmat nyertem, mert hitetlenségemben tudatlanul cselekedtem. Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok” (1 Tim. 1: 13, 15).

Isten csodával határos módon mentette meg Saul, és Pált formált belőle. Isten többé nem emlékezett meg a volt farizeus komoly bűneiről, de Pál sosem, sosem feledkezett meg vétkeiről. Minél inkább örvendezett Isten kegyelmének, minél inkább elérte őt az Isten kegyelméből fakadó kibeszélhetetlen öröm, annál világosabb látta, hogy ki volt ő annak előtte, és kivé vált – Isten kegyelméből – a jelenben. Pál sosem felejtette el, hogy bűnös volt, akit Isten magához fogadott, és szerelmével körbe vett.

A fentebb idézett helyeket gyakran úgy magyarázzák, mintha ebben Pál azt ismerné el, hogy minden nap vétkezik. Aki azonban a szövegösszefüggés figyelembe vételével olvassa ezeket a sorokat, azt fogja látni, hogy ez nem így van. A Szentírás eme kijelentései nagyon mély értelemmel bírnak. Ahhoz tartoznak, ami örökké meg fogja elégíteni a Jézus vére által üdvözített emberek szívét, akik alázatosan az Isten trónusa előtt állnak, akiket mélységes csodálat és imádat töltött be Isten előtt. Soha, még a mennyei dicsőségben sem lesznek a hívők mások megváltott bűnösöknél. Az Isten gyermeke egy pillanatra sem állhat Isten szeretetének teljes fényében úgy, hogy ne lenne tudatában annak, hogy bűnös, új értelemmel töltetik be, mikor az ember megérti, hogy az jellemző rá, mint teremtményre. Az alázat szintén emberre jellemző, mint teremtményre, amely a maga nemében megtölti őt a legmélységesebb és legtökéletesebb hangzással, az arra való emlékezésnek hála, ami bizonyítéka Isten csodálatos, üdvözítő szerelmének.

Pál szavainak valódi értelme akkor lesz világosabb számunkra, mikor figyelmet fordítunk arra, hogy egész életében, attól kezdve, hogy keresztyénné lett, sosem arról írt, hogyan vétkezett. Ez éppen úgy vonatkozik a levelekre is, amelyekben sok részletesen beszélnek az ő személyes természetéről. Sehol nem találunk feljegyzést hiányosságokról vagy hibákról, sehol nem magyarázza az olvasóinak, hogy nem végezte el kötelességeit vagy vétkezett volna a tökéletes szeretet szövetsége ellen. Éppen fordítva: nem kevés olyan helyet találunk, ahol ő a maga igaz, igazságos és feddhetetlen életére hivatkozik: „Ti vagytok a tanúim és az Isten: milyen szentek, igazak és feddhetetlenek voltunk közöttetek, akik hisztek” (1 Thessz. 2: 10). „Mert ez a mi dicsekvésünk, amelyről lelkiismeretünk bizonyosságot tesz, hogy az Isten szentségével és tisztaságával, nem emberi bölcsességgel, hanem Isten kegyelmével jártunk a világban, kiváltképpen pedig közöttetek” (2 Kor. 1: 12).

Pál itt nem az ő ideáljairól vagy törekvéseiről beszél, hanem a saját valóságos viselkedésére utal. Bármit is gondolnánk Pál apostolról azzal kapcsolatban, hogy hiányzik nála a bűneire való hivatkozás, mindezzel együtt legalább egyet kell értenünk azzal, hogy ezek az idézetek ebben az életben a Szent Léleknek olyatén erejéről beszélnek, amely napjainkban elég ritka, és amely a hívők többsége előtt lehetetlennek tűnik.

Úgy gondolom, a bűn beismerésének hiánya itt még inkább helyesli azt a talányt, hogy az alázat mélységes titkát nem mindennapi vétkekben és a bűnnel való felhagyás törekvésében kell keresni, hanem a kegyelemre való örökkévaló emlékezésben. Csak ha minden pillanatban mélységes örömmel tudjuk elismerni azt, hogy bűnösök vagyunk, és a kegyelem által megváltattunk, akkor lesz földi örökségünk áldott, az Isten előtt való helyzetünk pedig – megingathatatlan.

A múlt cégéres bűneiről való emlékezés és annak tudata, hogy most védve van tőlük, amely Pálnál a sötétség titkos erejének megismerésével párosult, amely mindig kész az újbóli betörésre, de mindig össze van az kötve a bennünk élő Krisztus erejével.

„Mert tudom, hogy én bennem, vagyis a testemben nem lakik jó, minthogy arra, hogy akarjam a jót, van lehetőségem, de arra, hogy megtegyem, nincs” (Róma 7: 18). Ez a szavak bukott állapotunkat határozzák meg, testünket, míg a Római levél 8. fejezete a magasztos szabadulást mutatja be: „az élet Lelkének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől”. A test nemhogy nem semmisül meg, de nem válik szentté sem; állandóan a Lélek által győzetik le, Aki megöldökli az „ó-ember” vágyait. A Szent Léleknek köszönhetően lakozást vett bennünk Krisztus, egészséggé, világossággá és életté válva számunkra: mint egészség, kiűzi a betegséget, mint fény – megsemmisíti a sötétséget, mint élet – győzedelmeskedik a halál felett. Saját erőtlenségünk tudata és annak megismerése, hogy szükségünk van a Szent Lélek folyamatos munkájára bennünk és védelmére, ébreszti fel bennünk a teljes függőség térdet meghajlító érzetét, amely egyedül Isten kegyelme által létezhet.

A felsorakoztatott idézetek azt mutatják, hogy Pál apostol hogyan értékelte azt a csodálatos kegyelmet, amelynek elengedhetetlenségét minden percben mélységes alázattal tapasztalta. Folyamatosan kísérte őt és késsze tette arra, hogy mindenkinél többet munkálkodjon, ennek az alázatnak köszönhetően, hogy hirdetni tudta Krisztus üdvözítő munkáját a pogányoknak. Isten kegyelme megnyitotta előtte a hitnek és szeretetnek ama határtalan gazdagságát, amely Jézus Krisztusban van elrejtve. Ugyanakkor az egykor elkövetett bűnökre való emlékezést is felgerjesztette benne, és az attól való folytonos óvakodást, hogy azokat újból elkövesse, – és mindezt azért, hogy megvédje őt ettől a veszedelemtől.

„A törvény pedig közbejött, hogy megnövekedjék a vétek. De ahol megnövekedett a bűn, ott még bőségesebben kiáradt a kegyelem” (Róma 5: 20). Itt világosan látható, hogy a kegyelem valódi lényege abban van, hogy kirekeszti a bűnt, és harcol vele szembe, és hogy a kegyelem gazdag tapasztalatának kéz a kézben kell járnia saját bűnösségünknek eleven tudatával. Nem a bűn, hanem az isteni kegyelem tárja fel az embert, és emlékezteti őt folytonosan arra, hogy milyen nagy bűnös volt egykor, mindezt azért, hogy ő valóban alázatossá lehessen. Nem a bűn, hanem a kegyelem tanít meg arra, hogy bűnősként lássam magam, és ennek köszönhetően elfoglalom önmagam megalázásának legmélységesebb helyét.

Mindazok, akik megpróbálták megalázni magukat az önfeladás és az önvád által, azt kellett egy napot csüggedten tapasztalniuk, hogy ezzel a módszerrel egy lépéssel sem tudtak közelebb kerülni ahhoz az igaz alázathoz, amit tiszteletadás, irgalom, szerénység, és türelem jellemez. Még a leghatalmasabb önfeladás mellett is, ha énünkkel leszünk elfoglalva, sosem fogunk tőle megszabadulni. Csak az Isten kinyilatkoztatása, amely a bűnt leleplező törvény, hanem mindenekelőtt a kegyelem bűnből való szabadulása által, képes minket alázatossá tenni.

A törvény nem képes szétzúzni a büntetéstől rettegő szívet, hanem csak egyedül a kegyelem képes a léleknek a maga szelíd és alázatos hatásával mérhetetlen békességet és alázatot adni, Isten Lelkének erejével, annak második természetével. Éppen ez az Isten mindenhatóságáról és szentségéről szóló kinyilatkoztatás vezette mélységes alázatra Ábrahámot, Jákóbot, Jóbot,

Ézsaiást és másokat. A Teremtő Isten mindenévé vált a semmis teremtménynek, míg a Megváltó Isten mindenné vált a haldokló bűnös számára. Csak így születik reménység, meghajlás, és igazi alázat. A lélek annyira telve van Isten jelenlétével, hogy nem marad benne helye az énnak. Mindezek mellett csak így képes érvényre jutni az az ígélet, amely Ézsaiás által adatott: „Porba hajtja az ember büszkeségét, és megalázza a halandók nagyságát. Csak az Úr magasztaltatik föl azon a napon” (Ézs. 2: 17).

Csak az a bűnös válhat igazán alázatossá, aki tudatosan Isten üdvözítő szerelméhez fut, és elfogadja ezt a szeretetet a Krisztusba való hit által. A saját énkéntől való megszabadulás nem azt járja át, aki a bűneire összpontosít, hanem azt, aki Istenre fókuszál.

Az alázat és a hit

„Hogyan tudnátok hinni ti, akik egymástól fogadtok el dicsőséget, de azt a dicsőséget, amely az egy Istentől van, nem keresitek” (Jn. 5: 44).

Egyszer hallottam, hogy egy igehirdető azt mondta, hogy a lelki élet magasztos kegyesség általában úgy vannak kiállítva, mint az üzletek kirakatában heverő áru: sokat tüzetesen megbámulják azt, de csak kevesek nyújtják utána a kezüket. Ha valaki arra bíztatna, hogy nyújtsuk ki a kezünket Isten eme ajándékai után, sok esetben ugyanazokat a kifogásokat hallanánk: „Nem tudom megragadni, mintha csak emez ajándékok és közötttem vastag üvegfal lenne”.

Sok keresztyén ragyogóan ismeri a tökéletes békesség, a forró szeretet, az erős közösség, és a gyümölcstermés magasztos ígéletét, mégis azt érzik, hogy valami meggátolja őket abban, hogy valóban megszerezzék azokat. Mi ez a valami? Nem más, mint a büszkeség! Hisz az ígéletek megingathatatlan bizalmat adnak és megerősítenek a hitben; Isten felhívása és jótetszése állhatatos; Isten magasztos jobbja, mely minket támogat, olyan közel van, hogyha a hitünk beleütközik, és mi nem vagyunk képesek megszerezni ezeket az ajándékokat, akkor csak magunkra vethetünk.

Jézus megmutatta nekünk, hogy valóban a büszkeség akadályozza meg a hit létrejöttét: „Hogyan tudnátok hinni ti, akik egymástól fogadtok el dicsőséget”? A büszkeség és a hit ellentmondanak egymásnak és összeegyeztethetetlenek természetük szerint, a hit azonban és az alázat, egy töről származnak. Mindig annyi igaz hittel rendelkezünk, amennyi igaz alázat van bennünk. Lehet nekünk tisztán racionális meggyőződésünk az igazságról, ugyanakkor szíveinkben tombolhat a büszkeség, amely ellene áll az élő hitnek.

Gondolkozzunk el egy percre azon, hogy mi az igaz hit: vajon nem saját magunk kicsiségének és erőtlenségének tudata, az Isten kegyelmére való támaszkodás, és az Ő cselekvésének

várása? Vajon a hit nem a teljes alázatnak jelenléte, vajon nincs jelen a teljes alávetettségünkben, amikor nem azt várunk, nem veszünk, és nem teszünk semmit, ami ellentmondana Isten áldott akaratának?

Csak mikor semmivé lesz, a mélységes alázatban képes a lélek elnyerni annak képességét, hogy valóban higgyen. Még a büszkeség legtitkosabb megnyilvánulásai is, az olyan, mint az önzés, az alávalóság, vagy a felmagasztalás, nem engedik az embert belépni az Isten országába, sem azt, hogy annak jótéteményeit élvezze. Ennek az az oka, hogy az ilyen ember nem engedi Istennek, hogy Az legyen, Aki Ő valójában, és Akinek lennie kell, vagyis mindennek mindenekben.

A hit az a valami, amely képessé tesz minket a mennyei életnek, és magasztosságának meglátására és megértésére. A hit a féle dicsőséget keresi, ami Istentől származik. Ez az isteni dicsőség azonban csak ott tud sátrat verni, ahol Isten – minden mindenekben. Míg elfogadjuk egymástól a dicsőséget, míg az emberek dicséretét és tiszteletét keressük, míg szeretjük és óvjuk ezt a dicsőséget, és úgy tekintünk rá, mint valami kincsre, addig nem keressük azt a dicsőséget, amely Istentől származik, és éppen ezért el sem tudjuk azt érni.

A büszkeség ellene áll a hitnek. Az üdvösség a keresztről származik, a megfeszített Jézustól. Az üdvösség az megfeszített Krisztussal való egyesülést jelenti, ez pedig a keresztfogadását foglalja magába. A mi javunk a Jézussal való alázatos egyesülés. Mit csodálkozunk azon, hogy hitünk olyan gyenge, ha minket még mindig a büszkeség vezet, és még mindig nem értjük, hogy egyedül az alázat lehet az alapja az igazi hitben való élésnek? Szeretném megkérdezni, hogy mikor végül megértjük, hogy alázatra van szükségünk, és elkezdünk-e azért imádkozni, hogy több legyen belőle? Az alázat és a hit a Szentírásban sokkal jobban összefügg egymással annál, amit mi erről gondolunk. Vajon az a százados, akiről Jézus azt mondta, hogy még Izraelben sem talált olyan hitet, mint amivel ő rendelkezett, nem azt mondta: „Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám” (Mt. 8: 8). Vagy az az asszony, akinek azt mondta Jézus, hogy: „Asszony, nagy a te hited”, nem az ebekhez hasonlította-e magát, mikor Jézus ellenvetésére azt mondta: „De hiszen a kutyák is esznek a morzsákból, amelyek uruk asztaláról hullnak” (Mt. 15: 27). Pontosan az alázat teszi kisebbé az embert Isten előtt, éppen az rombol le minden magaslatot a hit előtt, arra készítetve a lelket, hogy félelemmel teljes reszketéssel tartson attól, nehogy megbántsa Istent az Iránta való teljes bizalom hiányával.

Vajon nem ez-e az oka a szentség általános hiányának, hogy hitünk gyakran nagyon is felszínes és gyenge? Még csak észre sem vesszük, milyen mélységesen bennünk gyökerezik az én annak minden önzésével és büszkeségével! Nem értjük, hogy csak Isten új teremtménye, amely teljesen elfoglalja régi énünk helyét, tud valóban alávetettségévé tenni minket. Még igazán nem tudatosult bennünk, hogy az állandó és szüntelen alázatnak kell az Istennel való közösségnek és minden imádságnak az alapján szolgálnia, valamint minden ember és ember közötti valóban gyümölcsstermő közösségnek is csak ez lehet az alapja. Ahogyan képtelenség látni szemek nélkül, és lélegzet nélkül élni, ugyanúgy lehetetlen hinni és Istenhez közeledni, vagy az Ő szerelmében sütkérezni, ha nem rendelkezünk mindent átható szívbeli alázattal.

Itt figyelmesen meg kell vizsgálnunk magunkat – nem azért törekedtünk-e a hitre, hogy a mi régi énünk Isten gazdagságában és kegyelmében az önkifejezésnek csak egy újabb formáját

nyerje el? Lehetséges, hogy Isten áldásai csak más dolgok helyettesítőivé váltak számunkra, amit az előtt kergettünk? Akkor nincs mit csodálkozni azon, hogy vallásos életünk ilyen szürkére és üresre sikeredett! Meg kell változtatnunk életünket! Meg kell alázkodnunk Isten erős keze alatt, és Ő a maga idejében felmagasztal minket. Az a keresztség, halál, sír, amelyig Jézus megalázta magát, az Ő útjává váltak az isteni dicsőség felé. Ez a mi utunk is. Imádságainkban csak egy vágyat juttatunk kifejezésre: a Vele való megbékülést, valamint azt, hogy örömmel fogadjuk mindazt, ami lehetőséget teremt az Isten és az emberek előtt való megalázódásra; ez az egyedüli útja az isteni dicsőségnek!

Lehetséges, hogy kérdéseid merültek fel. Az fenti fejezetben olyan emberekről beszéltem, akik, habár átérték az áldásokat és maguk is áldások voltak másoknak, mégsem rendelkeztek elégséges alázattal. Lehetséges, hogy azt gondold, hogy ezeknek a keresztyéneknek mégis erős hitük volt, habár az is látszik, hogy túlon túl sokszor keresik az emberek jó tetszését.

Erre a kérdésre sok mindent fel lehetne vetni. Én azonban, figyelembe véve előbbi okfejtéseinket, szeretnék egyre összpontosítani: az ilyen keresztyének rendelkeznek valamiféle hittel. Munkálkodik bennük annak az áldásnak a mértéke is, amelyeket más ajándékok hatása által nyernek. Az alázat hiánya azonban – gátolja a hosszú távú, mély áldások elnyerését. Az általa hozott változások azoknál a keresztyéneknél időlegesek és múlóak, akik nem váltak SEMMIKÉ, mivel csak ez teszi lehetővé az Úr számára, hogy bennük Ő legyen minden mindenkiben. A mélyebb alázat kétség kívül mélyebb és még teljesebb áldásokat eredményezne. Ha a Szent Lélek nemcsak valamilyen mértékben munkálkodhatna általuk, hanem lakozást vehetne bennük ajándékainak teljességével, akkor bennük és általuk olyan élet tárulni ki, amely akkor erővel és szentséggel teljes, amellyel napjainkban, sajnos, csak nagyon ritkán találkozunk. „Hogyan tudátok hinni ti, akik egymástól fogadtok el dicsőséget”? Csak az Istentől származó dicsőségre való törekvés tud kigyógyítani téged annak vágyából, hogy az emberektől várd a dicsőretet, és abból a csüggedésből és szomorúságból, ami az érdemtelen hátratételeből és érdektelenségből fakadna. A dicsőséges Isten dicsősége legyen számodra minden mindenkiben! Ez megszabadít téged a dicsőségvágytól; és képes lesz elörülni annak, hogy semmi vagy. Az illetén alázatos Isten felé való magasztalásban hitedben megerősödsz, és megtapasztalod, hogy Ő milyen közel van hozzád, és azt, hogy minél mélyebbre hajlsz alázatosan Előtte, Ő annál inkább választ fog adni a te legtitkosabb kívánságaidra is.

Az alázat és az én megöklése

„Megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig” (Fil. 2: 8).

Az alázat – halálra vezető út, mivel a halálban éri el a tökéletességet: az alázat annak a színe-java, amelynek gyümölcse – az emberi én halála. Jézus megalázta magát mindhalálig, és ezzel utat nyitott számunkra, amely által Hozzá mehetünk. Megmutatnia a mindenható Isten iránti teljes bizalmát és elvezetni minket, embereket, az Atya dicsőségéhez, csak a halálra vezető út által volt mindez lehetséges. Nekünk szintén ezt kell tennünk, – a Szent Lélek ereje által – végig kell mennünk az alázat útján, egészen énünk haláláig. Csak énünk halálában mutatkozik meg az, hogy mennyire vagyunk elkötelezve Isten irányába; csak így tudunk megszabadulni régi, bukott természetünktől, és vagyunk képesek megtalálni az utat az Istenben való új teremtéshez, amelynek lélegzetvétele és öröme az alázatban nyilvánul meg.

Már beszéltünk arról, hogy mit tett Jézus a tanítványokért, amikor életét adta értük a feltámadás által, mikor lakozást vett bennük a Szent Lélek, hatalmának és dicsőséges szerénységének teljességével. Mindennek megteremtésének Ő az erőt halálig való megaláztatása révén szerezte. Az az új élet, amit Ő nekünk ajándékoz, lényegébe véve a halálra épül; ez olyan élet, amely halálra volt adva, és halál által volt megnyerve. Az, Aki lakozást akar venni bennünk, Maga is meghalt, hogy most örökké bennünk éljen. Az Ő élete, személye és jelenléte azonban még mindig a halál pecsétjét hordozzák magukon. Nekünk, mint az Ő tanítványainak, viselkedésünkben szintén a halál jegyeit kell hordoznunk. Csak amikor ez a halálhoz hasonlatos önmegtagadás él és tevékenykedik, kezd meglátszani bennünk az isteni élet ereje. Az első és legbiztosabb jele a krisztusi meghalásnak, annak a halálnak a jele, amely leginkább jellemzi Jézus igazi tanítványát, – az alázat. Csak az vezet tökéletes meghaláshoz. És csak a halálban éri el az alázat a tökéletességet. Az alázat és a halál a maga nemében – egy és ugyanaz: az alázat – egy kezdemény, és a halálban, a maga nemében, az alázat gyümölcse teljesen beérik.

Már fentebb említettem, hogy az alázat tökéletes halálhoz vezet. Megalázkodni – azt jelenti, hogy feláldozzuk énünket, készek vagyunk a teljes megaláztatásra, és az Istennek való teljesen önkéntes alávetettségre. Jézus megalázta magát, és mindhalálig engedelmes volt. A maga halálával a legutolsó és legerősebb bizonyítékát adta annak, hogy az akaratát alávetette az Atya akaratának egészen oly mértékig, hogy kiitta a szenvedés poharát, amiről még a Gecsemáné-kertben imádkozott: „Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár; mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te” (Mt. 26: 39). Mivel azonban az Ő akarata teljesen alá volt vetve az Atya akaratának („mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te”), Ő kétség nélkül feláldozta életét, és utána belépett Isten dicsőségébe. Ha Jézusban nem találtatott volna meg az a határtalan alázat, amelynek köszönhetően Ő maga magát szolgának látta, és még a szenvedés közepette is az Atya akaratát tartotta szem előtt, akkor Ő sosem halt volna meg a kereszten értünk.

Ez választ ad nekünk arra a kérdésre, amit olyan gyakran feltesznek, és amire olyan ritkán találják meg a helyes választ: hogyan öldököljük meg saját énünket? Énünk halála nem a mi, hanem az Isten dolga! Krisztusban meghaltunk a bűnnek. Az új élet csak a halál és a feltámadás által képes kisarjadni és növekedni bennünk; csak így vagyunk képesek megérteni, hogy mit jelent valóban meghalni a bűnnek. Azonban eme halál valósága és mértéke természetünkben és viselkedésünkben mindenestől attól függ, hogy a Szent Lélek mennyire jeleníti meg nekünk Krisztus halálát, és tölt be minket vele.

Végül is, egy a lényeg: akartok-e teljesen Krisztushoz és az Ő halálához igazodni, és megismerni az önmagatoktól való megszabadulás szabadságát? Ha valóban ezt akarjátok, akkor csak egy dolgot kell tennetek – meg kell aláznatok magatokat Isten erős keze alatt! Ez a mi egyedüli kötelességünk. Teljes erőtlenségetekkel támaszkodjatok Urunkra. Értsetek egyet azzal, hogy nem vagytok képesek sem megölkölni, sem feltámasztani magatokat. És semmisségetekben adjátok magatokat szerénység, a türelem, és teljes bizalom lelkületének segítségével, Istennek! Fogadjatok el minden megaláztatást, minden olyan embert, aki kísért vagy megaláz benneteket, úgy vegyétek azt, mint megaláztatástok kegyelmi ajándékát. A felebarát előtt való minden megaláztatás úgy tekintsetek, mint eszközre, amely segítségetekre van az Isten előtt való teljes alázat elérésében.

Isten úgy értékeli az ilyen alászállást, mint annak bizonyítékát, hogy szívből keresitek az alázatot. Ennek segítségével Isten felkészít benneteket arra, hogy a kegyelem segítségével Jézus tökéletessége és az Ő természetének szolgálai formája kiábrázolódjék, és gyökeret verjen szívetekben. Az alázat útja halálhoz vezet, annak mélységes megtapasztalásához, hogy Krisztus hogyan halt meg a bűnnek.

A maga nemében, ez a halál tökéletes alázathoz vezet! Óvakodjunk azon hibáktól, melyeket azok követnek el, akik kényszerítik magukat az alázatra, mivel valójában ők félnek elmenni a végsőig az alázat kérdésében! Annyira megrémítik őket az alázattal összefüggő veszteségek, hogy sosem képesek feltétel nélkül odaszánni magukat. Ne legyen nekünk ilyen „alázatunk”! Isten ettől összehasonlíthatatlanul többet kér: teljes, tökéletes alázatot, amely a halálig vezet, mivel csak énünk halálában éri el az alázat a tökéletességet! Meg kell értenünk, hogy minden jótéteményben való növekedés, lelki életünk minden sikere egyedül önzésünk meghalásából fakad. Ennek nemcsak természetünkben kell megmutatkoznia, hanem egész életvitelünkben és tetteinkben is.

Egyesek beszélnek ugyan arról az életről, amely a meghalásból fakad, és a lelki érettségről, miközben azt látjuk, hogy sokszor csak büszkeségüket hizlalják, a vagyongyűjtés foglalja le őket, és az evilági örömeiket hajszolják. Itt sincs biztosabb kritérium az alázat szolgálai formájánál, és önmagunk megtagadásánál. Idővel az emberek sokat és őszintén beszélnek az elvetett és nevetségessé tett Jézussal való közösségről, és az Ő keresztje hordozásának elengedhetetlen szükségességéről, emellett azonban szinte észre sem veszik Isten Bárányának szerény, jóindulatú, és jóságos alázatát, arról nem is beszélve, hogy vágyakozzanak arra. Isten Báránya személyesíti meg mind a szerénységet, mind a halált. Ezért mi arra törekszünk, hogy elfogadjuk Jézussal, – az Isten Bárányával – együtt mind a szerénységet, és mind a halált! Mind ez, mind az elválaszthatatlan Tőle; akkor pedig mindennek felismerhetőnek kell lennie bennünk is.

Ez azonban tökéletesen elérhetetlen lenne, ha nekünk egyedül kellene eljutnunk erre a változásra. Ha ki lenne szolgáltatva a sorsnak akaratunk és harcaink, akkor nagyon gyorsan elérnénk lehetőségeink határait. Ezt még Pál apostol is elismerte, akik kétség kívül, hatalmas akaraterejével rendelkezett. Természetünket csak a kegyelem által tudjuk legyőzni. Énünk képtelen saját erejéből legyőzni magát.

Dicsőség és magasztalás Istennek! Ez a dolog egyszer s mindenkorra elvégeztetett! Jézus halála örökre énünk halálos ítéletét jelenti. Jézus felemeltetése, az Ő szentek szentjébe való

belépése, a Szent Lélek kiáradásához vezetett, Aki képessé akar tenni minket arra, hogy a halál által életet nyerjünk. Ha a Lélek a maga törekvésében az alázatra nézve Jézust követi, akkor egyre jobban tudatosul benne saját méltatlansága és tökéletlensége, gyötrődése és reménysége növekedni fog, míg hite – megerősödik. Az önfeladás és megalázkodás mértéke szerint megtanulja a Szent Lélek ama teljessége után való vágyakozást és elfogadást, amely Jézus halálának ereje által naponként megöldöklí énk erejét, míg végül mindez ahhoz vezet, hogy az alázat válik mindennapi hajlamunkká.

„Vagy nem tudjátok, hogy mi, akik a Krisztus Jézusba kereszteltettünk, az ő halálába kereszteltettünk? Ezért tehát ti is azt tartjátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban. Tagjaitokat se adjátok oda a bűn szolgálatára, hogy a gonoszság fegyvereivé legyenek. Hanem adjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek. Tagjaitokat is adjátok át az igazság fegyvereiként az Istennek” (Róma 6: 3, 11, 13). Mindez igaz keresztyén öntudatát át kell hatnia Jézus halálának és feltámadásának gondolata. A keresztyénnek úgy kell minden napon átadatnia Istennek, mint aki tisztában van azzal, hogy ő meghalt Krisztusban és Vele együtt fel is támadt a halottak közül. Magában hordozza Ura halálát, és ezzel együtt ugyanakkor az Ő feltámadását is. A keresztyén ember életét ennek a két tulajdonságnak kell jellemeznie! Egyik oldalról, mélységes nyugalomban nyugszik Jézussal a sírban, a bűn és önnön énk pusztulásának helyén; másik oldalról, a feltámadás ereje által a menny felé tart, ahol Jézus is van, és ahol Ő helyet készített nekünk.

Kedves Olvasó, engedd meg, hogy feltegyek egy személyes kérdést: úgy fogtad-e fel Jézus életét és halálát, mint önmagad életét és halálát; vágsz-e erre? Bementél-e az Ő sírjába, abban az Isten által adott békességbe, amely megszabadít énedtől, és mindannak gyarló dolgától? Ha ezt akarod elérni, akkor alázd meg magadat, és minden nap add át magadat az Istentől való teljes, elválaszthatatlan függésnek. Vess Ő alá mindent, aki vagy, és amivel rendelkezél Krisztus által, Aki halála előtt az Ő lelkét az Atya kezébe helyezte, és Isten téged éppúgy felemel és felmagasztal, amikor annak eljön az ideje. Minden reggel mélységes alázattal vedd bele magad Jézus halálába, és Jézus élete minden nap újból megnyílik előtted! A te alázatod teljes szeretete, békessége és öröme legye a jele annak az elsőszülöttségnek, amelyet a Jézus halálába való belemerülés által szereztél.

„Mert egyetlen áldozattal örökre tökéletessé tette a megszenteltek” (Zsid. 10: 14). Aki buzgón merül el Jézus alázatában, erőt talál Benne arra, hogy halottnak érezze magát a bűn és az énjével szemben. Aki befogadja Őt az életébe, Annak teljességében, annak nem esik neheze az alázat és a szerénység útján való járás, hordozva és másokra is árasztva Jézus szeretetét, hogy mindenki láthassa, hogy életünkben valami új dolog jelent meg.

Az alázat és az öröm

„Elég neked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz. Legszívesebben tehát az erőtlenséggel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem. Ezért a Krisztusért örömem telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban; mert amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős” (2 Kor. 12: 9, 10).

Ahhoz, hogy Pál apostol ne fuvalkodjon fel az Isten által nyert magasztos kijelentésektől, tövis adatott a testébe (ld. a 2 Kor. 12: 7-et! – valószínű, hogy valamilyen fizikai gyötrelmet). Az apostol nagyon szerette volna, hogy Isten szabadítsa meg ettől a tövistől. Háromszor imádkozott ezért az Úrhoz. Isten azonban azt mondta neki: „Elég neked az én kegyelemem” (2 Kor. 12: 9). Ez a megpróbáltatás áldás volt az apostol számára, mivel erőtlenségében, és vele összefüggő még inkább megmutatkozott az Úr kegyelme és ereje. Pál elkezdett akkor másként tekinteni a megpróbáltatására. Még egy lépést tett előre: nemcsak türelmesen hordozta az erőtlenségeit, hanem elkezdett hálás lenni értük; abbahagyta az azért való könyörgést, hogy mentesüljön az alól, és elkezdett örüdni benne.

Milyen sok keresztyén az alázatra törekedve, valójában menekül minden elől, ami ahhoz tudná vezetni őket! Ahelyett, hogy magukra vennék a keresztet, menekülni mindenféle megterhelés elől. Nem tanultak meg igazán vágyakozni az alázat után. Elfogadják az alázatra való felhívást, és törekednek is rá, de csak arra jutnak ennek következtében, hogy folyamatosan nem tudnak eleget tenni annak. Időről időre komolyan könyörögnek az alázatért, szívük mélyén azonban azt szeretnék, hogy mindattól védve legyenek, ami valóban képes lenne megalázni őket. Még nem tanulták meg felismerni és szeretni annyira a Krisztusban az alázat által megmutakozó mennyei örömet és szépséget, hogy mindent odaadjanak azért, hogy azt elérjék. Az alázatra való törekvésük, és annak kérése még lehangoltsággal párosul, és kényszerű természetet hordoz. Maga az alázat még nem vált számukra az ilyen életmód és természet önkéntes jelenségévé, amelyek a maguk nemében az alázatot jellemzik. Még nem tudják elmondani: leginkább a magam erőtlenségével tudok dicsekedni, és örülök mindannak, ami engem megaláz.

Vajon azonban reménykedhetünk-e abban, hogy valamikor is elérünk egy olyan szintet, hogy valóban örülni tudjunk a megaláztatásnak és az alázatnak? Kétségtelenül, igen! Mi vezet el minket erre? Ugyanaz, ami Pál apostolt is arra vezette, mégpedig – az Úr Jézus Krisztus erejének megjelenése. Egyedül Isten jelenléte képes körülvenni, és megszabadítani minket önnön önző természetünktől. Isten megmutatta Pálnak, hogy Jézus jelenléte elvesz minden olyan törekvést, hogy magunkban keressünk bármit is. Mindez már arra is vezet bennünket, hogy örüljünk minden olyan megaláztatásnak, ami Isten ereje iránt még nyitottabbá és készségesebbé tesz. Minden megaláztatásunknak az a célja, hogy erőnk meggyengüljön Isten jelenlétében, és végül képesek legyünk, először is, elismerni azt, hogy az alázatban rejlik a mi legnagyobb jótéteményünk, és utána vágyakozzunk arra.

Lehetséges, hogy mi, keresztyének, bizonyos eredményeket már elértünk tanítóként, gyülekezeti vezetőként, vagy kiscsoportos, esetleg ifjúsági vezetőként, mint lelkészek vagy evangélisták. Lehetséges, hogy nem egyszer tapasztaltuk munkánk során Jézus jelenlétét, de ennek ellenére továbbra sem vagyunk tisztában azzal, mit jelent igazán alázatos lenni és

dicsekedni a magunk erőtlenségeivel. Ezt magunk is láthatjuk Pál példáján. A büszkeség veszélye még nagyon közel volt: még nem tudta egészen, mint jelent semminek lenni, meghalni magának, hogy csak Krisztus tudjon élni benne; még nem ismerte meg annak mélységét, mit jelent örömet találni abban, ami megaláz bennünket. Úgy tűnik, ez volt a legfőbb lecke, amelyet meg kellett tanulnia, mégpedig az, hogy az Úrnak való tökéletes engedelmesség az önmagunktól való olyasfajta elhatárolódásból áll, amely még az erőtlenségeivel is képes dicsekedni, csak hogy Krisztus ereje lakozást tudjon benne venni, és minden korlátozás nélkül uralkodjon benne.

A hívő életében ez a legfontosabb lecke – alázatosnak lenni, megtanulni azt! Oh, bárcsak minden szentségre törekvő keresztyén megemlékezne erről! A szentség magas fokát érheted el, buzgólkodhatsz, és mélységes tapasztalatokat szerezhetsz, de mindez, hacsak az Úr nem alkalmazza az óvás különleges eszközeit, tudatlanul is okot szolgáltatathat számodra az önhitésre. Nagyon meg kell tanulnunk ezt a leckét: a legnagyobb szentség – egyben a legnagyobb alázatot is jelenti! Emellett azonban tisztában kell lennünk azzal, hogy az alázat nem jelenik meg magától, csak akkor, ha mi, mint Isten szolgálói, arra következetesen törekszünk. Csak akkor, mikor szívbeli kívánságunkká valóban a Jézusnak való tetszés válik, Isten csak akkor képes bennünk ilyen változást véghezvinni.

Mikor ezt megértjük, akkor már képtelen vagyunk komolyan el nem gondolkodni azon, hogy valóban úgy tudunk-e dicsekedni erőtlenségeinkkel, és a bajok, az üldöztetések, és nyomorgatás közötti kedélyességünkkel úgy, ahogyan ezt Pál is tette (vö. a 2 Kor. 12: 10-e!)? A dorgálásban, – lett légy az megalapozott, vagy megalapozatlan – a gyalázkodásban, a szemrehányásokban, függetlenül attól, hogy ellenségeinktől vagy barátainktól származnak-e azok, jó alkalmat látunk-e arra nézve, hogy gyakoroljuk magunkat az igazi alázatban, és lehetőséget látunk-e arra nézve, hogy bebizonyítsuk, Krisztus tényleg bennünk van-e? Vagy lehetséges, hogy az ilyen esetek sértik a mi büszkeségünket, és felforgatják megszokott és kényelmes életvitelünket? Egy valami biztos: az igazi kegyességet és magasztos boldogságot csak akkor fogunk megtapasztalni, mikor megszabadítjuk magunkat saját önzésünktől és mindenfajta önszeretettől, hogy alázatunk – függetlenül attól, hogy mit mondanak rólunk vagy milyen kárt okoznának nekünk – azzal az eleven tudattal párosul, hogy JÉZUS MINDEN MINDENEK BEN!

Meg kell értenünk, hogy Isten a saját dolgát meg akarja valósítani ugyanakkor bennünk is. Az az iskola, amelyben Jézus apostolát tanította, – a mi iskolánk is egyben. Ő gyengéden gondoskodik arról, hogy megóvjon minket a büszkeségtől. Ahogyan csak szeretnének magunkat felmagasztalni, Ő a Szent Lelke segítségével, azon van, hogy lokalizálja ezt a törekvést, és megszabadítson tőle minket. Ő a próbák, erőtlenségek és szenvedések által tesz alázatossá minket, míg meg nem értjük, hogy mindez – áldás, míg nem tanulunk meg örömet találni abban, ami lealacsonyít és megaláz bennünket. Jézus ereje – a mi erőtlenségünk: ez az öröm az alázat titka, amely bármely helyzetben felháborítatlanul és kétségek nélkül Istenben találja megnyugvását. Mikor az ilyen alázat arra tekint, hogy az Úr bennünk van, és rajtunk keresztül munkálkodik, mindig kész lesz az apostol után mondani: „semmiel nem voltam alábbvaló a legfőbb apostoloknál, ha semmi vagyok is” (2 Kor. 12: 11). Életének minden nehézsége, minden megaláztatás az igazi alázatra vezette őt, és ahhoz arra a csodálatos öröme, amely által fogadott minden hátratételt és még dicsekedni is tudott azzal.

„Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem. Ezért a Krisztusért örömöm telik erőtlenségekben”. Az alázatos apostol megismerte és megértette a tartós öröm titkát: minél erőtlenebbnek érzem magam, minél kisebbé válok, annál értékesebbnek tűnnek nekem azok a megaláztatások, amelyeknek köszönhetően rajtam keresztül kiáradhat Krisztus nagysága és ereje. Mikor önkéntesen megalázom magam, azt mondva, hogy „Semmi vagyok”, akkor az Úr szavai, hogy „Elég neked az én kegyelmem” – a kibeszélhetetlen öröm és békesség gazdag forrását nyitja meg előttem. Mindarról, amiről beszéltünk, röviden így lehetne összefoglalni: a büszkeség veszélye jóval nagyobb annál, mint azt gondoljuk, de az alázat kegyelme is nagyobb és közelebb van hozzánk, mint azt feltételeznénk.

A büszkeség veszélye sokkal nagyobb és közelebb áll hozzánk, mint az nekünk feltűnik, különösen a mélységes lelki élmények során. Egy igehirdető, aki Isten igazságait szólja egy figyelmes gyülekezet előtt, egy jó képességekkel rendelkező kisebb csoportot vezető ember, aki felfedi tagjai előtt a lelki élet titkait, egy keresztyén, aki bizonyosságot tesz Isten csodálatos vezetéséről, egy hatékony evangélista, aki sok ember számára képes elhozni az üdvösséget, – nem lehet túlértékelni azt a rejtett, tudomásul nem vett veszélyt, amely rájuk leselkedik. Pál veszélyes helyzetben volt, nem tudva arról. Az, amit Jézus tett az életében, – lecke számunkra, hogy megismerjük az ellenség körmönfont ravaszságát, és képesek legyünk megvédeni magunkat attól.

Mikor a keresztyén ember vagy az igehirdető a megszentelődésre törekszik, mások azonban azt mondják róluk, hogy egyedül magukkal vannak elfoglalva, vagy, hogy maguk sem úgy járnak el, ahogyan azt hirdetik, vagy, hogy az általuk nyert áldás nem teszi őket alázatosabbá vagy jóindulatúvá – akkor látszólag egy csüggesztő és ellentmondásos helyzet alakul ki! Állhatatosan arra fogunk törekedni és azért imádkozunk, hogy rólunk ne tudják ugyanezt elmondani! Az a Jézus, Akinek hittünk, nemcsak alázatosná tud minket tenni, de meg is tud minket abban őrizni.

Igen, az alázat kegyelme nagyobb és közelebb van hozzánk, mintsem azt gondolnánk! Maga Jézus a mi alázatunk, és az Ő áldása tökéletesen elégséges arra, hogy ellene álljunk a büszkeség bennünk lakozó kísértésének. Az Ő ereje magasztosan mutatkozik meg a mi erőtlenségeinkben. Egyezz bele abba, hogy erőtlén, kicsi – semmi légy! Az alázat legyen a mi örömünk! Hogy még inkább erőtlenségeinkkel tudjunk dicsekedni, és örömet tudjunk találni mindabban, ami minket alázatra készítet és alázatban tart, hogy Krisztus erejével tudjunk betöltekezni.

Krisztus megaláz minket és lehetővé teszi azt, hogy azok is maradjunk. Ezért bizalommal és örömmel fogadunk mindent, és egyetértünk mindazzal, ami minket alázatra int. Akkor megismerjük az Ő nyugalmát! Az Ő ereje és Ő maga, Jézus Krisztus, lesz velünk! Akkor az Úr megnyitja szemünket arra, hogy csak a mélységes alázat lehet boldogságunk, és valódi, maradandó örömünk titka.

Az alázat és a felmagasztalás

„Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik” (Lk. 14: 11).

„Alázzátok meg magatokat az Úr előtt, és ő felmagasztal titeket” (Jak. 4: 10).

„Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején” (1 Pt. 5: 6).

A válasz arra kérdésre, hogyan győzzem le a büszkeséget – egyszerű; ehhez két dolog szükségeltetik:

Tedd azt, amit Isten megparancsolt neked: alázd meg magadat.

Higgy abban, amit Ő megígért neked: Ő felmagasztal téged a maga idejében.

A parancs világos: alázd meg magadat! Ezek a szavak azonban nem jelentik azt, hogy csak az a feladatod, hogy legyőzd a büszkeséged és Jézushoz válj hasonlónak. Nem – ez kizárólagosan Isten feladata. Az „alázd meg magadat” parancsolat csak egyvalamit jelent: használj ki minden lehetőséget az alázatra Isten és az emberek előtt! Hidd el, hogy a kegyelem már munkálkodik benned, hidd el, hogy Isten mindent a rendelkezésedre bocsát annak érdekében, hogy le tud győzni azt a büszkeséget, amely lelkiismereted által vádol téged. Minden vereségtől és hasztalan próbálkozástól függetlenül, légy engedelmes az Ő változhatatlan parancsolatának: alázd meg magadat! Hálaadással fogadj mindent, amit Isten reád helyez – külsőleg vagy belsőleg, a barátok vagy ellenségek által, természetből vagy kegyelemből fakadóan, – mindez azt szolgálja, hogy emlékeztessen arra, hogy nem rendelkezel elegendő alázattal.

Az alázatot tartsd a legfontosabb jótéteménynek, a legfőbb kötelességednek Istennel szemben, és lelki életed legmegbízhatóbb védelmének. Kétségtelenül úgy közelíts hozzá, mint minden igaz áldás, gondolat, törekvés forrásához. Az Isten által adott ígéret abszolút megbízható: „aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik”. Csak arra figyelj, hogy azt csináld-e, amit Isten elvár tőled: alázd meg magadat! Akkor meg lehetsz győződve arról, hogy megtartja az Ő ígéretét: nagy áldásban részesít és a maga idejében felmagasztal téged.

Isten minden, az ember irányában mutatott cselekedetét két fázisra lehet bontani. Az első – a felkészítés ideje, mikor a parancsolatok és ígérek, a munka, a bukás, és néha a győzelmek formálnak, és felkészítik az embert; szent várakozásban valami jobb felé nyújtja ki a kezét, egy olyan élet felé, amely az önrendelkezésre épül. A második – a megvalósulás ideje, mikor a

hűség beteljesíti az ígéreteket és örül mindannak, amire gyakran eredménytelenül törekedett.

A felkészülés és megvalósulás szabálya igaz a vallási élet minden területére, Isten minden dolgában működik. Ennek alapja maga a dolgok természete: mindennek, ami üdvösségünket érinti, Isten a szerzője és kiindulópontja. Mikor ez végbemegy, akkor kerül sorra az ember. Komolyan törekedve az engedelmességre és a tökéletességre, az embernek meg kell ismernie saját erőtlenségét, és éppen ezért el kell érnie őt a csüggedésnek. Csak akkor lesz késszé arra, hogy megtagadja magát és Krisztus halálába takarózzon. Csak akkor lesz kész önkéntesen és teljes megértéssel engedelmeskedni Istennek, és várni Tőle azt, amit – tudatlanságból és önmaga túlértékelésének szokása miatt – saját erejéből próbált elérni. Ennek következtében Isten, Aki elhelyezte a szegletkövet, hogy újjá formáljon minket, mielőtt képesek lettünk volna megérteni Őt és az Ő magasztos terveit, éppen Isten válik Azzá is, Aki bevégzi ezt a dolgot. Az igazi alázatban Azt magasztaljuk Benne, Aki Ő maga: a mindent mindenekben. Minden keresztyén azt a parancsolatot hallja az Ő trónusa felől: „Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt”. Annak komoly próbája azonban, hogy engedelmeskedjünk Isten akaratának, két keserű felfedezésre vezet el bennünket. Az első: a büszkeség hatalmas és kibeszélhetetlen mélysége rugódozik az ellen, hogy semminek tekintse magát és tökéletesen engedelmeskedjen Istennek! A második: milyen erőtlenek törekvéseink, hogy elpusztítsuk ezt a rettenetes ellenséget! Boldog az, aki a dilemma mellett képes bízni Istenben, és figyelmen kívül hagyva a büszkeség erejét, következetesen abban gyakorolja magát, hogy megalázkodjon Isten és a felebarátja előtt!

Ismert előttünk az emberi természet törvénye: a tettek szokásokat szülnek, a szokások megváltoztatják a hajlamokat, a hajlamok az akaratot formálják, míg a helyesen formálódó akarat jellemmé válik. Nem más a helyzet a kegyelemmel sem. Mivel a következetesen gyakorolt cselekmények szokássá és hajlammá válnak, és azok a maguk nemében az akaratot táplálják, Isten az Ő Lelkének segítségével két dolgot teremt bennünk: akaratot és a dolgok végrehajtásához szükséges erőt. A büszke szív újbóli és újbóli megalázása, és az Úr előtti megtöretés megjutalmaztatik, végül pedig a kegyelem által átformált, alázatos szívvé válik. Új teremtménnyé leszünk, amelynek köszönhetően Jézus, az egyedül szerény és mindig alázatos Úr, mindörökké lakozást vehet bennünk.

Alázd meg magadat az Úr előtt, és Ő felmagasztal téged. Miben mutatkozik meg ez a felmagasztalás? A teremtmény legnagyobb dicsősége abban mutatkozik meg, hogy Isten dicsőségének edénye lehet, örülhet annak és megmutathatja azt másoknak. Ez azonban csak akkor lehetséges, ha a teremtmény semmivé akar válni saját magát illetően, hogy Isten lehessen minden mindenekben. Minél alázatosabban és nyíltabban áll az ember Isten előtt, annál gyorsabban és tökéletesebben tölti be őt az Isten dicsősége.

Mi ez a dicsőség, amelyet Isten nekünk akar ajándékozni, ha nem az Ő bennünk való állandó jelenléte? Ő, a Teremtő, minden élet, tökéletesség, öröm és dicsőség forrása, ugyanakkor minden félelmünk eloszlatója; hisz Ő maga hozta létre ezeket a félelmeket bennünk! Értsük meg, hogy Isten felmagasztalása sehogyan sem hasonlítható össze valamiféle földi jutalommal, valamivel, ami csak úgy kötetlenül adatna, és semmilyen kapcsolatban sem lenne életünkkel vagy dolgainkkal. Nem – a mi jutalmunkat teljes egészében az határozza meg, mit ért el alázatunk és törekvésünk: vagyis mennyire van helye bennünk Istennek, hogy Ő maga

lehessen minden, és mindent Ő tudjon megvalósítani. Az a felmagasztalás, amiről a Biblia beszél, nem más, mint a mennyei alázat ajándéka, amely olyan hasonlóná tesz minket Jézushoz, hogy valamikor a dicsőségben Isten ábrázatát szemlélhetjük, és mindörökké Vele lehetünk. Ez a mi legmagasztosabb elhívásunk és végleges célunk!

„Aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik”. Maga Jézus a bizonyítéka eme szava igaz voltának és kezességének, hogy azok beteljesednek esetünkben. Tehát, felvesszük az Ő keresztjét és megtanulunk Tőle mindent, mivel Ő szelíd és alázatos szívű. Ha szeretnénk megalázkodni Az előtt, Aki eljött hozzánk, akkor Ő még egyszer reánk száll. Minél mélysebben és teljesebben egyesülünk Vele önmagunk lekicsinylésében, megalázva magunkat vagy elhordozva az emberek által való hátratételt, annál magasztosabban és hűségesebben száll le ránk az Ő Lelkének felmagasztaltatása, az Isten dicsőségének Lelke.

Az Úr jelenléte és ereje betölti azokat, akik alázatos jellemmel bírnak. Isten csak az alázatos szívben tud Neki tetsző módon lakozást venni, csak az ilyen „edényt” tudja Ő felmagasztalni és az elsődleges elrendelésnek megfelelően felhasználni. Megalázva magadat, az Ő dicsőségét tedd törekvésed egyedüli tárgyává, az Úr pedig gondoskodni fog dicsőséged felől, tökéletessé téve alázatodat. Ő meg fog ajándékozni téged Jézus alázatos természetével, amely csak egyedül képes igaz életet biztosítani. Mikor betölt az Istentől kiáradó élet, és átformál téged, semmi sem lesz számodra olyan természetes és felszabadító dolog, mint az, hogy SEMMI légy, vagyis hogy egyetlen gondolattal sem rendelkez magad felől, és semmilyen személyes kívánságod ne legyen, mivel mindent Ő ölelt fel, Aki mindeneket betölt. „Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem”.

Kedves Olvasó, nem ez-e az oka annak, hogy elkötelezettségünk és hitünk eddig ezért adtak oly kevés eredményt a megszentelődés útján? Vajon nem teljesen hamis előfeltételezésekből indulunk-e ki? Vagy lehetséges, hogy hitünk valamiféle játék volt, amelyben énünk saját erejéből törekedett a szentségre és a dicsőségre? Azért tértünk-e meg Istenhez, hogy új boldogságot szerezzünk jó öreg énünk számára? Ha ez így van, akkor mi még nem ismertük meg, mi az állandó, Krisztushoz hasonló, magunkat elvető, újból és újból magát halálra adó alázat az az új élet, ami után vágyakozunk!

Csak akkor tartozom mindenesztül Istenhez, ha képes vagyok elveszíteni magamat. Csak a nap mindent elvakító fényében válik láthatóvá egy mit sem érő porszem: a napsugarak melege hordozza azt, és azért úszik könnyedén annak árában. Így van ez az alázattal is, hisz az nem más, mint Isten előtt valóságunk, hogy csak porszemek legyünk, amelyek egyedül Isten szeretetének fényében léteznek. Amilyen hatalmas Isten, olyan kicsiny vagyok én! Mikor a Te mélységeidbe süllyedek, a Te szerelmednek tengerébe, csak Téged látlak, csak Te létezel, Istenem!

Mindenható, szerető Istenünk, add világosan látnunk és megértenünk azt, hogyan lehetünk alázatosak és kicsik a Te jelenlétedben – ez a legmagasztosabb boldogság és jótétemény. Te magad mondod: „Magasságban és szentségben lakom, de a megtörttel és alázatos lelkével is. Felüdítem az alázatosak lelkét, felüdítem a megtörttek szívét” (Ézs. 57: 15).

Jézusom, Istennek alázatos Báránya, Aki ellene állsz a gőgösöknek, míg az alázatosokat áldásoddal ajándékozod meg, – kergess el szívemből minden büszkeséget, hogy az

alázatosokhoz tartozzam, azokhoz, akik felszabadultak az alázatra. Engedd, hogy a Te iskoládban tanulhassak, ami igazán alázatossá tud tenni. Tedd lehetővé, hogy megtapasztaljam semmisségemet; magamtól semmi sem szeretnék lenni, hogy Te lehess minden mindenekben!